

Thế giới
nở
mở
tôi
mở
Tình
đâu

AN TU NGUYỄN

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8.1](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 1

Hình Vận năm nay 29 tuổi, chưa có một mảnh tình vắt vai nào, trước mắt thì đây là lần đầu tiên được “ép vào tường” trong đời.

Gương mặt đẹp trai chết người đó tiến đến mỗi lúc một gần, trái tim cô cũng đập càng lúc càng nhanh.

Nhắm chặt hai mắt lại, hình ảnh này quá đẹp khiến cô không cả dám nhìn.

– Tiểu – Hạnh – Vận...

Tiếng nói êm dịu phả vào mặt, kéo dài, âm cuối kéo dài đến rất rất dài, khiến người ta dễ liên tưởng đến bầu không khí mờ ám hết sức viển vông.

Thế nên nói, đừng nên gọi cô như vậy! Một cô gái đã gần 30 tuổi nhưng chưa có đến một mảnh tình vắt vai sẽ không có sức đề kháng với những thứ như vậy đâu! Nghe những lời nói kiểu này, lỡ tai sẽ mang thai mất!

– Cô muốn đi đâu nhi?

– Ừm... – Cô vẫn nhắm mắt, mặt nhăn lại, theo phản xạ nắm chặt thẻ chấm công trong tay: – Sếp... đã đến giờ tan làm rồi...

– ...Chẳng phải đã nói với cô hôm nay phải tăng ca à! Cô điếc đến choáng đầu hả?!

– Ôi?! – Cô choàng mở mắt, mấy thứ hường phấn trong đầu bay tan tành trong thoáng chốc.

– Ôi cái gì mà ôi! Đi sửa ảnh cho tôi!

– Em... – Cô hít sâu một hơi, đón nhận con người đầy tức giận của Hạ Kha rồi lại nhắm mắt, lúng túng trả lời: – Hôm nay em có việc...

– Chuyện gì mà quan trọng hơn cả công việc hả?!

– Là... em... – Hình Vận nhăn nhó.

Từ Y Y quan hệ khá tốt với cô đứng cạnh máy phôtô cũng không nhìn nổi bèn trả lời thay:

– Hôm nay cô ấy phải đi xem mắt.

... Im miệng!!!

Hình Vận bất thành linh quay mặt nhìn cô nàng.

Ở cái xã hội này, chấp nhận đi xem mắt là thừa nhận bản thân đã già còn ế. Nhắc đến tuổi của cô thì đúng, khi tám chuyện với bạn bè thỉnh thoảng cô cũng tự trêu bản thân nhưng không bao giờ thừa mặt trước mặt Hạ Kha!

Phải biết rằng “anh” sếp này nhà họ thích xát muối lên vết thương người khác nhất đấy.

Sẽ bị chế giễu! Sẽ bị mỉa mai! Anh ta nhất định sẽ lấy cái này để mỉa mai cô!

– Gì... – Quả nhiên Hạ Kha không thể ngậm được cái miệng của mình, bật cười thành tiếng. Anh ta nhanh chóng ý thức như vậy là không lễ phép: – Không... không phải, tôi không cười ý của cô...

– ... – Trước khi nói mấy lời kiểu thế thì hãy để tôi nín cười cái đã!

– Tôi cảm thấy hơi buồn cười thôi...

– ...

Vậy mới nói, anh đang mỉa mai tôi đấy!!!

– Aiz, ý tôi không phải nói cô buồn cười mà là việc đi xem mắt này cơ. Hai người không cả biết tên của nhau nhưng lại lấy kết hôn làm đầu câu chuyện thì chẳng khác nào đàm phán kinh doanh...

Quả nhiên tên lấm tiền này cũng nói ra...

Nhìn dưới góc độ công việc của một nhân viên như Hình Vận, tên Hạ Kha này có một đồng huyết điểm, soi mói, độc miệng, tham công tiếc việc, lại mắc bệnh sạch sẽ mức độ nhẹ nữa chứ, song rất biết cách bóc lột sức lao động của họ; nhưng nếu đứng dưới góc độ của phụ nữ, giá trị nhan sắc của anh ta rất cao, tài năng, phong độ, tự gây dựng sự nghiệp lập nên một công ty tư vấn phát triển, tuy không đề cập kiếm được bao nhiêu tiền nhưng có thể gọi là ổn định và có tinh thần cầu tiến, quý hiếm biết bao.

Xưa nay anh ta không bao giờ phải bận tâm chuyện yêu đương, có điều bình thường vẫn có phụ nữ đến công ty họ tìm anh ta “bàn chuyện công việc”.

Xem mắt ư? Với anh ta thì đây đúng là chuyện cười không nào tưởng tượng nổi rồi.

Nhưng với cô thì lại khác...

– Vậy sếp nói em phải làm thế nào? – Hình Vận ỉu xìu rụt hai vai lại, đứng trước mặt kẻ lấm tiền này thừa nhận mình là một “loser” cũng chẳng có gì mất mặt.

– ...Cái gì làm thế nào cơ? – Hạ Kha ù ù cạc cạc.

– Anh chị em nhà em đều đã lấy vợ lấy chồng cả rồi.

– ...

– Đứa bé nhất cũng đã hai tuổi.

– ...

– Đến anh họ thích chơi bời lêu lổng không làm việc đảng hoàng năm nay cũng sắp cưới vợ.

– ...

– Em họ cũng đang trong thời kì mang thai.

– ...

– Rồi đến cả em họ chẳng mấy xinh đẹp mấy ngày trước cũng chạy đến đưa thiệp cưới lần thứ hai, tiện thể còn giới thiệu đối tượng hẹn hò cho em luôn.

– ...

– Mẹ em mừng phát khóc, còn bố em cũng kích động đến mức đi mua canh gà mái để ăn mừng.... Nếu em không đi xem mắt, ông ấy nhất định sẽ nôn hết canh gà mái ra mắt... Sắp đến tuổi cưới xin nhưng lại chẳng có lấy thằng bạn trai nào, bố mẹ em dẫu tốt đến đâu rồi cũng sẽ ghét em mất. Nhưng việc này trách ai được? Trách ai được đây?

– ...

– Khi còn bé, vì không muốn thầy u thất vọng nên em luôn luôn cố gắng học thật giỏi. Nếu nói tuổi học trò của người ta rồi cũng sẽ mục nát hết thì em lại bắt đầu từ chính cái đồng mục nát đó; sau khi tốt nghiệp đại học, cũng không muốn họ thất vọng nên cố gắng tìm việc làm nhanh nhất có thể, thậm chí còn bị sếp ngày ngày đêm đêm bóc lột... Từ bé đến lớn, em chính xác là “con nhà người ta” trong truyền thuyết, để bố mẹ được mở mày mở mặt... Thế nhưng dạo gần đây cứ nhìn thấy em là mẹ lại than thở, còn bố cũng lén cầm ảnh ép bắt đi xem mắt như đi dạo phố. Tự dưng em cảm thấy mình như hàng ế nóng lòng mang ra rao bán.

– ...

– Em đã làm sai gì chứ? Em chăm chỉ học hành, cố gắng làm việc, ngoan ngoãn kiếm tiền, không nhạt của rơi, góp niềm vui cho mọi người, kính già yêu trẻ, thế mà bây giờ ở trong mắt bố mẹ và họ hàng trong nhà em cũng chỉ là đứa không cưới không đẻ con, trầm tính ít nói, tính tình dở hơi, vì vậy bạn trai trở thành thứ quái vật không chơi nổi... Sếp cảm thấy cái này buồn cười lắm à? Em lại thấy chẳng có gì hay đáng buồn cười cả! Chỉ muốn làm người bình thường thì có gì đáng cười...

Nghĩ vớ vẩn, nghĩ linh tinh, những dòng suy nghĩ không ngừng nghỉ hội tụ thành một nguồn năng lượng mạnh mẽ tiến về phía Hạ Kha, nặng nề lắm, âm u lắm.

– Cô đi đi... – Hạ Kha đầu hàng chịu thua.

– Tốt quá! – Hình Vận suy tư chốc lát rồi hỏi: – Sếp ơi, em có thể lái xe đi không?

– Tùy cô.

– Tiền xe có thể để trả không?

– ...Biển!

– Ôi...

Hết chương 1

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 2

Hình Vận hiên ngang lăm liệt biến thật nhanh đi xem mắt.

Thực tế ý nghĩ trước đó của cô và Hạ Kha – hai người rõ ràng không quen không biết mới gặp nhau lần đầu đã lấy cưới hỏi làm tiền đề câu chuyện – quả đúng là một chuyện buồn cười song cũng rất khó xử.

Thế nhưng vào hôm nhận được thiệp cưới lần hai của cô em họ, cả nhà cô như nổ tung!

Bởi vậy cô đã suy nghĩ rất nhiều. Cô vốn chẳng phải người theo chủ nghĩa không kết hôn nhưng đến khi ngoảnh lại mới nhận ra công việc quá bận rộn mà vòng tròn bạn bè quá nhỏ. Không có thời gian lẫn cơ hội để làm quen và kéo dài mối quan hệ với đàn ông và cũng chẳng có sức để thay đổi tình trạng này.

Nó chẳng khác nào cảm giác đau răng từ lâu, khi mới bị thì không nhận ra cho đến lúc phát hiện thì lại lười đi khám, mãi đến khi nó khiến ta đau nhức...

Đó là thời điểm quyết định điều trị nó!

Vì vậy, cô mang theo trái tim đành chấp nhận đến khám nha sĩ... à không, là đi xem mắt...

Nơi hẹn là quán cà phê Starbuck có vị trí khá đẹp, Hình Vận phải dựa định vị trên điện thoại mới tìm được. Mà cảnh vật xung quanh quán khá được, gần bờ sông lại vắng vẻ.

Sau khi đã xác định đúng nơi, Hình Vận liếc qua nhìn thời gian hiển thị trên cùng màn hình điện thoại, vẫn sớm hơn giờ hẹn những 15 phút, cô thờ phào nhẹ nhõm. Lúc bấy giờ cô mới mở phần đoạn chat trên WeChat với cô em họ ra, tìm bức ảnh đối phương con bé gửi cho cô xem, để nhìn lại mặt để tránh lát nữa không tìm thấy.

Thực ra đó không thể coi là một bức ảnh, chính xác là ảnh thẻ công tác ngân hàng đính kèm gương mặt đối phương trên đó.

Dùng ảnh thẻ công tác đi xem mắt, quả là “boy” thẳng thắn...

Hoặc tên này rất tự tin với vẻ ngoài của mình chẳng? Nếu là thật thì có lẽ đây là ảnh thẻ công tác đẹp nhất mà Hình Vận từng trông thấy.

Gương mặt người này khá nghiêm túc, sáng sủa dễ nhìn lại rất tinh tế. Liệu người thật có đẹp trai hơn không nhỉ?

Có lẽ công việc bên ngành ngân hàng quá bận bịu nên mới trì hoãn việc quan trọng cả đời đến tận bây giờ. Cô luôn có cảm giác “đồng mệnh tương liên”, cảm giác rất thân thiết...

– Chào em!

Chợt có tiếng bắt chuyện lịch sự vang lên, Hình Vận hơi ngẩn người, ngược mắt nhìn người cất lời nói chuyện với mình.

Trời ơi! Là một “anh” chú đẹp trai!

Người đàn ông trước mặt trông như 36-37 tuổi, mặc vest, thắt cà-vạt, yết hầu rõ ràng, để râu, có cảm giác là một người đàn ông trưởng thành quyến rũ.

– Chào...chào anh... – Hình Vận phục hồi tinh thần, cô tự biết thân biết phận, không ngờ kiểu đàn ông quyến rũ này lại đến gần chỗ mình – Anh muốn hỏi đường à? Nhưng mà khu này em không thuộc đường lắm.

– Không... – Người đàn ông nở nụ cười, không ngần ngại chỉ vào màn hình di động của cô rồi lại chỉ bản thân.

– ...Hử? – Hình Vận ngẩn người, mãi sau mới hiểu ý của anh ta – Há?!

Chẳng lẽ đây là đối tượng xem mắt của cô ư?!

Cô không dám tin cúi đầu nhìn bức ảnh trong điện thoại, rõ ràng là người đàn ông trắng trẻo lại rất đẹp trai, sao lại trông khác với “anh” chú đẹp trai trước mặt này vậy!

– À, ảnh này... – Người đàn ông vẻ lúng túng – là chụp từ mấy năm trước.

– ...

Vậy mấy năm qua đã xảy ra chuyện gì cơ chứ!

– Xin lỗi, bình thường anh không thích chụp ảnh, khi Hình Trùng muốn có ảnh thì đúng lúc anh phải đi làm. Thấy chụp ảnh ở ngân hàng không hay lắm nên đành chụp ảnh thẻ công tác và gửi cho cô ấy. Không phải muốn lừa gạt gì em đâu.

– Không... không sao. Em hiểu...

Hoặc nên nói là anh ta không hợp với việc tự chụp ảnh.

– Thế thì tốt quá... – Anh ta thở phào – Vào trong thôi.

– Vâng. – Cô gạt đầu và đi theo sau.

Người đàn ông rất ga-lăng, đi trước mở cửa cho cô và quay lại hỏi:

– Em muốn uống gì?

– Tự em có thể... – Trước khi đi xem mắt, Hình Vận đã tham khảo từ trước, theo những người đã có kinh nghiệm xem mắt trên mạng, buổi hẹn đầu tiên người nào trả phần người nấy, nhờ mà không thành cũng đỡ bị người ta nắm thóp.

– Đừng khách sáo, chỉ là một tách cà phê mà thôi.

– Nhưng em không thích cà phê, chỉ thích Frappuccino[1] thôi...

Anh ta cố nén không bật cười thành tiếng:

– À, biết rồi, vậy hương va-ni được chứ?

– Không không... Em không phải ý này. Thật ra em có thể tự mua được...

Đối phương chỉ nhìn cô cười rồi đi về phía quầy thu ngân, đến khi cô tỉnh táo lại thì anh ta đã thanh toán xong rồi.

– T_T... – Tiêu đời rồi, tên này sẽ không nghĩ cô là người thực dụng chứ?

– Em đừng phức tạp hóa vấn đề, nếu không chúng ta không thể tiến thêm bước nào nữa đâu. Dầu gì em cũng là chị của Hình Trường, mời chị của bạn uống tách cà phê... – Anh ta thoáng dừng rồi sửa lại – Uống một ly Frappuccino cũng không phải chuyện to tát.

– ...À... Vâng. – Sao luôn có cảm giác vừa rồi anh ta dừng lại là cố ý nhỉ? Hay đang mỉa mai cô?

Không đâu, có lẽ cô đã nghĩ quá nhiều rồi, người đàn ông này quả thật rất ga-lăng.

Nhận đồ uống, anh ta lịch sự hỏi cô muốn ngồi chỗ nào và sau khi cô tiện tay chỉ chiếc bàn ngay cạnh, anh ta đặt ngay đồ uống xuống rồi kéo ghế ra cho cô... Mọi hành động anh ta làm trông rất tự nhiên, dường như là động tác quen thuộc, không hề có dấu hiệu cố tình nguy trang...

Cô càng không hiểu nổi tại sao người như thế này lại chạy đi xem mắt nữa.

Dường như nhận ra sự nghi vấn nơi Hình Vận, vừa ngồi vào chỗ anh ta liền chủ động kể:

– Chắc Hình Trường đã kể qua chút tình hình của anh cho em rồi nhỉ? Công việc của anh khá bận, bình thường đã mệt lắm rồi nên có thời gian nghỉ cũng hiếm khi ra ngoài chơi. Còn bạn bè, trên thực tế đến cái tuổi này rồi bạn bè cũng chỉ vài người, ngoài đồng nghiệp thường liên lạc hàng ngày ra thì cũng chỉ là vài bạn cũ ngày trước, có điều chẳng có tâm trí để làm quen người mới. Do đó, xem mắt là cách hữu hiệu nhất với anh bây giờ.

– Ồ! – Hình Vận gật đầu, tỏ vẻ thông cảm.

– À, phải rồi. Có thể hỏi tên em được không?

– Hình Vận, “vận” trong vận may.

Anh ta khẽ nhấm trong đầu mấy lần:

– Tên em hay lắm.

– Cảm ơn anh. Còn anh? Anh tên gì? – Cô chợt nghĩ đến những lời của Hạ Kha, hai con người thậm chí không biết tên lẫn nhau lại nói chuyện cười hỏi.

Anh ta hơi ngượng ngùng tạm dừng, sau đó mới đáp:

– Sở Nam, “Nam” trong cây lim.

Hình Vận cầm bình cà phê Starbuck lên và hỏi:

– Anh là người Tứ Xuyên à?

– Hà? – Anh ta hơi bất ngờ, ngạc nhiên hỏi lại – Sao em biết?

– Lim vân vàng Tứ Xuyên chẳng phải nổi tiếng lắm ư?

– Ừ... – Anh ta hơi nhếch môi, có lẽ đó là nụ cười chân thật nhất ngày hôm nay – Ông nội anh là người Tứ Xuyên, là thợ mộc. Tuy đã chuyển đến đây từ lâu lắm rồi nhưng ông vẫn luôn nhớ quê hương. Tên này là ông đặt cho anh.

– Ra vậy. – Cô bưng tỉnh: – Tên anh cũng rất hay.

– ...Lần đầu tiên có người nghe tên anh phản ứng vậy đấy.

– Ối... – Lẽ nào thái độ của cô sai ư? Cô hơi lo lắng hỏi – Vậy những người khác phản ứng thế nào?

– Em không biết thì vẫn tốt hơn.

– ...

– Anh rất thích phản ứng của em.

– ...

Cô chợt sững sốt, từ bé đến giờ lần đầu tiên có người khác giới nói thích cô. Tuy không biết người ta thích mình ở phương diện nào về nhưng cũng đủ khiến cô bối rối.

Trong khi đó mặt lúng túng không biết nên tiếp câu chuyện thế nào, điện thoại của cô trong túi xách bỗng đổ chuông.

Xin lỗi Sở Nam một tiếng xong, cô lấy điện thoại ra xem thì đập vào mắt là hai chữ “Sếp lớn”. Cô thẳng tay tắt âm điện thoại đi và giả vờ như không có gì xảy ra, sau đó mỉm cười ngược mắt quan sát người đàn ông đối diện, tiếp tục câu chuyện xem mắt:

– À, anh có yêu cầu gì với nửa kia tương lai của mình không?

Thấy vậy, Sở Nam cũng phối hợp coi như cú điện thoại kia không phải chuyện to tát, cười đáp:

– Cùng quan điểm sống, sở thích giống nhau và có thể sống chung với nhau.

– Sở thích của anh thế nào nhỉ?

Anh ta hơi hơi chau mày, ngẫm nghĩ một lát:

– Bóng đá.

– Ồ? Anh thích bóng đá ư? – Đúng là không nhìn ra, dáng vẻ mặc vest giày da này không có chút liên quan nào với vận động cả.

– Thích xem thôi.

– ...

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Hình Vận cố nén nét nức mình khó chịu trong lòng, rồi lại tắt âm.

Sở Nam phối hợp kéo dài chủ đề nói chuyện:

– Còn em thì sao?

– Em thích xem anime. – Cô thẳng thắn trả lời.

– Em... – Anh ta thoáng dừng, nghĩ nên chọn từ gì – Quả là vẫn còn trẻ con lắm.

– À...

Ý trong lời nói, cô đều hiểu. Mỗi khi trông thấy cô xem anime, mẹ cô đều chế giễu “30 tuổi đến nơi rồi mà còn mê xem hoạt hình, trẻ con không ra trẻ con”. Quả nhiên, sở thích này của một người sắp 30 tuổi không hợp để “phóng vút lên trời”! Cô cười gượng mấy tiếng rồi vội chữa cháy:

– Ha... Ha ha, đùa thôi, thực ra em khá thích đi du lịch.

– Trùng hợp ghê, anh cũng thích lắm.

– Thật ư? – Nguy hiểm thật, lần này có được xem là trả lời không nhỉ?

– Ừm – Anh ta mỉm cười gật đầu – Dự định mùa đông năm đi đi đảo Koh Rong[2].

– @_@... – Đảo... đảo gì cơ? Đó là chỗ nào? Ở đâu? Làm gì nhỉ?

Bỗng nhiên cô cảm thấy mình rất “thiếu” văn hóa, thương thay cho công cuộc đọc sách bao năm. Điện thoại chết tiệt lại đổ chuông.

Sở Nam không thể tiếp tục được nữa, bèn nói:

– Nên nhận đi. Đừng lo lắng, có lẽ người ta có việc gấp cần tìm em.

– Không... Thật sự không tiện lắm, là sếp của em, có lẽ khá là gấp. – Nói mấy câu xin lỗi, Hình Vận mới không tình nguyện nghe điện thoại.

Vừa bấm nút nghe, cô còn chưa kịp nói “Alô” thì tiếng gào thét từ trong điện thoại của Hạ Kha đã vang lên:

– Cô dùng di động để làm gì hả? Sao không ném luôn đi cho rồi.

– Sếp ơi sếp à, sếp có chuyện gì không? ^_^

– Giả vờ duyên dáng cái gì, cô xem mắt còn chưa xong à?

– Dĩ nhiên. – Đờ dờ hơi! Vừa mới ngồi chưa bao lâu đã đòi xong, tin tưởng cô quá đấy!

– Phiền phức... – Anh tức giận hừ một tiếng – Máy CG[3] cô phụ trách cần thay đổi một vài chi tiết, mau gửi tệp gốc cho Y Y đi.

– Vâng, lát nữa em về sẽ...

– Không có thời gian đâu.

– Anh...

Muốn chết phải không? Suýt nữa cô đã nói mấy chữ này ra khỏi miệng, may là kịp sửa lại lời nói ngay khi nhớ đến hình tượng “duyên dáng” của bản thân:

– Sếp sốt ruột quá, nhưng chờ em bên này hết bận sẽ...

– Gửi ngay giờ.

Gửi tệp hồ sơ gốc ngay trước mặt đối tượng xem mắt ư? Quá bất lịch sự!

– Tôi chờ số liệu bản kế hoạch đấy.

– Biết rồi...

Nói chung là đồng ý trước đã, còn xử lý phải cần thời gian, kéo dài được đến đâu thì đến.

Thế nhưng mưu đồ tính toán của cô bị Hạ Kha đánh vỡ tan tành:

– Cho cô tối đa mười phút.

Đồ tư bản độc ác!!!

Hình Vận khóc không ra nước mắt cúp máy, trong lòng tổn thương ghê gớm.

– Đi thôi. – Sở Nam đối diện chột bưng ly đá xay đứng lên.

– Hà? – Cô ngược mắt nhìn về khó hiểu.

– Chẳng phải em còn việc phải giải quyết ư?

– Khoan... khoan đã.

– Công việc vẫn quan trọng hơn. – Nói đoạn anh ta cầm cốc Frappuccino trên bàn hộ Hình Vận – Để anh đưa em về công ty trước.

– ...VẬY LÀM PHIÊN ANH RỒI. – Thấy sự kiên quyết của anh ta, Hình Vận đành từ bỏ.

---

[1] Một dòng thức uống đá xay của Starbuck

[2] Một đảo thuộc Vương quốc Cam-pu-chia.

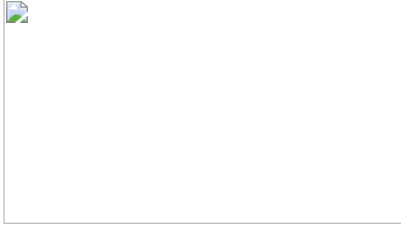
[3] CG (viết tắt tiếng Anh: Computer Graphic) là một thuật ngữ được các nước phương Tây sử dụng để chỉ công nghệ đồ họa web kỹ thuật số của Nhật Bản. Trong tiếng Nhật truyền thống, nó là từ viết tắt của đồ họa vi tính.

Hết chương 2

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 3

Trải nghiệm đi xem mắt lần đầu của Hình Vận “chung kết” như vậy đấy...

Trên đường về công ty, cô và Sở Nam có tiếp xúc với nhau cũng chỉ là chỉ đường mà thôi.

Ông trời đều không muốn giúp cô, rõ ràng thường ngày giờ là giờ cao điểm tắc đường mà hôm nay thông thoáng đến bất ngờ. Chỉ mười mấy phút, xe Sở tvnt Nam đã dừng trước cửa tòa nhà văn phòng công ty cô.

– Thật ngại quá, lại phiền anh đưa em về đây, hôm nào...

Cô vừa nói vừa tháo dây an toàn, song mới được nửa câu đã dừng lại. Chắc anh ấy không muốn “hôm nào” nữa chứ? Cô vội sửa lời:

– Nói chung là cảm ơn anh.

– Hôm nào không bận như hôm nay nữa thì mời anh ăn cơm đi.

– ...??

Excuse me? (Gì cơ?)

– Anh thấy chúng mình khá hợp nhau, nên thử xem sao. – Anh ta cười dịu dàng – Được chứ?

– ... – Hình Vận như đang mơ.

Thấy cô không nói lời nào, anh ta vội bổ sung câu:

– Em đừng để tâm quá nhiều trong lòng, không muốn thì cũng không sao đâu...

– Em đồng ý!

– ...

Cô muốn hét to cho cả thế giới biết, “Em tvnt đồng ý!”

Sở Nam ngẩn người, khe khẽ bật cười, nửa đùa nửa thật:

– Câu này của em... hình như còn hơi sớm?

– Ồi? (@_@)

– Chờ đến lúc cười lại hét to cũng không muộn đâu.

– ... – Hai má cô bỗng chốc đỏ bừng.

– Mau lên đi, đến khi hết bận anh sẽ liên lạc lại.

– Vâng... Anh đi đường cẩn thận nhé...

– Ừm.

Hình Vận đứng thẳng người mỉm cười nhìn theo chiếc xe dần khuất bóng, mãi đến khi chiếc xe màu trắng ấy hòa vào dòng xe cộ đông đúc cô mới quay người bước vào tòa nhà văn phòng.

Vẻ duyên dáng này chẳng thể giữ được lâu, cửa thang máy chậm chậm đóng lại.

Đây là cô đang yêu ư?

Cô đang yêu ư?

Cuối cùng cô có thể kết thúc cuộc đời FA 29 năm dài dang dở rồi!

Từ nay về sau cô cũng có thể tám chuyện yêu đương phiến não với đồng nghiệp trong công ty rồi.

Nghĩ đến đây, Hình Vận vén tóc ra sau vai, cố bắt chước dáng vẻ dịu dàng khi yêu đương của đám chị em đồng nghiệp...

“Ôi giờ, tên này phiến chết được. Đã nói với hấn tvnt gần đây em bận lắm rồi thế mà ngày nào cũng đòi gặp nhau, còn nói cái gì mà không gặp được em anh sẽ không ăn nổi cơm. Đúng là buồn nôn!”

“Bạn trai em cũng thế, sáng nào cũng đòi muốn mang bữa sáng cho em rồi lại còn muốn đưa em đi làm nữa. Chán chết được, trước nghĩ chỉ cần da trắng là được mà giờ ngày nào em cũng phải dậy sớm trước hai tiếng để trang điểm.”

“Mấy đứa đừng thấy phiến chị nói thẳng nhé! Gã đàn ông nhà chị đàn lắm, không nói còn tưởng mình thể hiện tốt lắm. Chị liền nói thẳng với hấn rằng chị đây gần đây bận lắm nên đừng làm phiến, nếu thật lòng yêu chị thì chờ chị hết bận rồi đưa chị đi ăn một bữa lớn là được.”

“Ừay, lại nhắc đến, cuối tuần trước bạn trai em vừa đặt tiệc trà chiều ở trên bánh xe Ferris[1] đây. Các chị từng thử chưa? Nghe nói lãng mạn lắm í.”

... ..

...

Hình Vận thấy người nào cũng đang cố gắng thối kèn diễn vở diễn ngàn đời xưa.

Thật ra cô không ghét những hành vi kiểu này của đồng nghiệp, bởi ai ai đang yêu cũng đều vậy cả, đều muốn khoe yêu thương ngọt ngào ra ngoài. Nói chung cái thứ gọi là “Hạnh phúc hãy nhanh chóng” là như vậy đấy.

Nghĩ đến mình chẳng mấy chốc cũng sẽ trở thành một trong số họ cảm nhận được hạnh phúc đó, Hình Vận bắt giác ngẩng đầu lên và cười to:

– Ha ha ha ha ha ha ha...

Thang máy từ từ mở ra, một đồng người quen xung quanh đập vào mắt cô, cảm thấy từng ánh mắt ấy chẳng khác nào ánh mắt nhìn người thần thần kinh, tiếng cười của cô cũng xấu đi:

– Ha... Ha... Ha...

Bầu không khí khó xử vô cùng, ánh mắt nhìn tvnt cô của đám đồng nghiệp đứng ngoài thang máy kì lạ vô cùng...

Vấn đề là, sao họ lại đứng tụ tập ở cửa thang máy vậy nhỉ?

– Mọi người đều đứng đây làm gì vậy? – Tính tò mò lật đố sự lúng túng của Hình Vận, cô phá vỡ sự lặng im trước tiên.

Sau đó mọi người cũng “thi nhau” lấy lại tinh thần...

– Tan làm mà! – Kế hoạch số liệu trước mắt

– Tan làm á? – Cô trợn tròn hai mắt: – Chẳng phải phải tăng ca à?

– Hết bận rồi mà!

Y Y đứng một bên chau mày lại:

– Còn cậu sao lại ở đây? Chẳng phải đi xem mắt sao?

– ...Hạ Kha bảo CG có vấn đề và dặn tớ gửi tệp gốc cho cậu. Mà tớ cũng không thể ném đối tượng xem mắt ở đây rồi đi gửi tệp được!

– Cho nên bây giờ cậu ném người ta ở đây rồi về tăng ca á? – Bởi vì cảm thấy không tưởng tượng nổi, Từ Y Y bất giác rướn cao lên.

– Không phải chị chứ? – Cô em tiếp tân như tvnt không tin vào tai mình: – Những lời dở hơi này là thật đấy hả? Sếp cũng chạy đi xem mắt á?

– ...Cậu nói cái gì? Xem mắt? Sếp á?! – Hình Vận không dám tin nhìn Từ Y Y.

Từ Y Y gật đầu xác nhận với cô:

– Bị cậu “mở đường” nên sếp tự dưng nói muốn trải nghiệm cái xem mắt cũ rích này xem thế nào.

– Vậy hẳn còn làm căng quái gì với tớ chứ! – Cô bị chơi rồi! Hoàn toàn bị chơi thật rồi!

– Ai biết, cậu đi mà hỏi sếp! – Từ Y Y đoán: “Có lẽ xem mắt không suôn sẻ lắm hay nhạt nhẽo quá?”

– T_T... – Được lắm! Hạ Kha!

Hình Vận lấy điện thoại ra, tức giận bấm số gọi cho hẳn.

Đám đồng nghiệp không vội về nhà, từng đôi mắt tò mò hướng về phía Hình Vận. Họ luôn cảm thấy có trò hay để xem, lại còn đến từ “gái ế” sức mạnh hồng thủy không thể coi thường.

Quả nhiên, một lát sau kết nối được với Hạ Kha, Hình Vận nghiêng răng nghiêng lợi gào thét:

– Sếp, anh đang ở đâu vậy?

– Gửi xong rồi à?

– Không không không, em cảm thấy tự mình giải quyết thì tốt hơn. Nhờ Y Y nhiều quá cũng không tiện.

– Ờ, có lí.

– Giờ em đang ở công ty, còn-sếp?!

Hạ Kha ở đây đây bên kia im lặng, sau đó mới trả lời:

– Sao lại về công ty? Bảo đang đi xem mắt tvnt cơ mà?

– Xem mắt nào quan trọng hơn công việc chứ! Em nghĩ phụ nữ bây giờ nên coi sự nghiệp là hàng đầu.

– Ừm, có giác ngộ, tôi thích đấy!

-...

Ai cần anh thích hả! Anh cũng đâu cưới tôi chứ!

– Vì thấy cô có giác ngộ cao ở trên nên tôi sẽ hạ mình tìm cho cô một “viện dưỡng lão” tốt hơn. Vừa này tôi có nhìn qua thì thấy có mấy chỗ khá được, nhân viên chữa bệnh đều rất chuyên nghiệp.

-...Sao sếp phải tìm viện dưỡng lão cho em? – Nhà cô đâu có ai muốn đến chỗ đó đâu nhi!

– Xét tình hình thì khả năng cao là ế đến già nên tôi chuẩn bị sớm giúp cô, coi như phúc lợi cho nhân viên.

– Đấy đâu được coi là phúc lợi chứ! Rõ ràng là nguyên rửa thì có! Sếp dựa vào gì mà nguyên rửa em ế đến già chứ!

– Chỉ bằng kiểu ăn nói như thuốc nổ này của cô thôi! – Giọng anh lộ rõ điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác – Xem mắt thất bại chứ?

– Ngại ghê, để sếp phải thất vọng rồi. Em yêu rồi!

-...

Hạ Kha liên tục giữ im lặng, đám nhân viên xem trò hay ở cạnh cũng im theo.

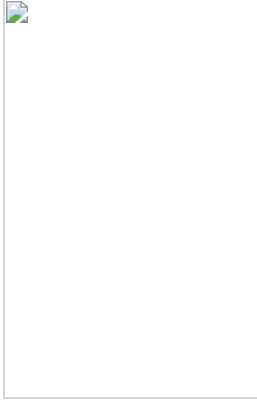
---

[1] Bánh xe Ferris ở khu giải trí Tempoan Harbor Village khi bạn du lịch đến Umeda, Nhật Bản.

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 4

Em yêu rồi!

Em! Yêu! Rồi!

Hạ Kha bị ba chữ này làm cho sững sờ xen lẫn hốt hoảng.

Chi là chút chút thôi, anh nhanh chóng im lặng như trước, cắt điện thoại đi và làm như không có chuyện gì quay lại chỗ ngồi.

Thế nhưng cô gái ngồi đối diện anh vẫn đoán ra được đôi chút, lên tiếng hỏi: “Anh sao vậy?”

“Hả?” Anh hoàn hồn, ngược mắt nhìn đối phương.

“Là chuyện công ty ư?”

“À, không có gì đâu.”

“Nhưng...” Cô gái hơi nhăn mày: “Anh nhận điện thoại xong có vẻ không thoải mái lắm.”

“Chậc.” Anh tặc lưỡi: “Em thấu hiểu lòng người thật đấy, sau này nhất định sẽ trở thành một người vợ thật thà.”

“Nào có...” Không phải khiêm tốn, sự thực là anh biểu lộ quá rõ ràng đến kẻ mù cũng có thể thấy.

“Không dám nói dối em, đúng là có việc.” Hạ Kha thoải mái bỏ lớp nạ trang.

“Nghiêm trọng lắm ạ?” Trông vẻ mặt nghiêm nghị của anh, cô gái cũng sốt sắng theo.

“Nên nói thế nào nhỉ...” Hạ Kha ra điều suy ngẫm, tiếp tục nói: “Không nghiêm trọng lắm, chỉ là có con mèo nuôi trong công ty đã lâu dẫn theo mèo đực về.”

Cô gái giật mình, bỗng nhiên hào hứng kêu lên: “Công ty anh có cho nuôi mèo ư? Em thích mèo lắm đó!”

“Ủm, có nuôi mấy con, trong đó có một con phải được quan tâm đặc biệt. Tôi cứ ngỡ nó đã được triệt sản, ăn chay đến mức không giống mèo nhưng đến giờ mới biết thì ra nó giấu mình.” Hạ Kha từng nghe có vô số cuộc xem mắt thất bại và hiếm khi nghe được tin sét đánh: Hình Vận xem mắt thành công!

“Không ngờ anh lại yêu mèo đến vậy!” Cô gái che miệng cười khê: “Là mèo hoang ạ?”

Anh suy tư thoáng chốc rồi gật đầu: “Cũng có thể coi là vậy.”

Sự hình dung này rất chính xác, khi Hình Vận còn đang ‘vẫy vùng’ trong “chợ lao động” mò đến công ty, quả thực cô được coi là mèo hoang vì bị dù công ty lớn nhỏ không cần đến. Song trên thực tế, đến chính anh cũng suýt nữa bỏ qua cô. Ai bảo anh mê tín, khi nghe đến tên Hình Vận luôn cảm thấy đây là điềm tốt, “chăn thả” trong công ty làm vật biểu tượng cũng không sao.

Vật biểu tượng này rất hữu ích, không chỉ mang lại may mắn mà còn rất có giới giang, giới giang đến mức chỉ cần nghĩ đến cô xin phép nghỉ lấy chồng, nghỉ sinh con và thậm chí có thể nghỉ hẳn để trở thành một người vợ đảm đang đúng nghĩa anh lại sầu não.

“Mèo hoang đều vậy cả, đều không được dạy dỗ mà.”

“Nó được dạy dỗ đàng hoàng.” Trong vài năm gần đây, khá nhiều công ty cùng ngành rất muốn chiêu mộ Hình Vận nhưng cô ấy vẫn biết “ăn quả nhớ kẻ trồng cây”, nên chưa bao giờ ngó ngang đến mấy kẻ tung cánh ô-liu cho mình: “Chẳng qua nó dẫn theo một con mèo đực về nhà.”

“Không hẳn mà, anh đã nuôi vài con thì nuôi thêm mấy con nữa cũng không sao mà.”

“Nhưng đó là mèo đực!”

“Hơ...” Anh ta chỉ nuôi mèo cái thôi à? Có sở thích quái đản gì thế không biết? Người giới thiệu không nói mà!

“Có lẽ em không biết với cá tính của nó thì một khi được dẫn theo mèo đực về tinh thần sẽ dao động.”

“Cái này... hình như cũng đúng, mèo đến kì động dục ầm ĩ lắm, không khéo còn đẻ ra một đàn mèo con, mình không thể ném đi được.”

“Cô mới động dục!”

“...”

“Rồi, cứ coi như nó đến kì động dục đi, nhưng mà việc đẻ mèo con không thể nhanh thế được. Nó sẽ không đâu.”

“Ơ...” Cô gái hít sâu một hơi, mím môi mỉm cười: “Nếu anh quá lo lắng thì nên về công ty xem thì hơn. Không sao đâu, không cần để ý đến em, mẹ em nói đàn ông nên đặt sự nghiệp lên hàng đầu.” Không thể nói chuyện được nữa! Hoàn toàn không thể nói chuyện được nữa! Mời anh về công ty làm công tác ‘thái giám’ của đi!

“Em nghe lời mẹ nhì!”

“Vâng.”

“Hồi đi học luôn cố gắng học hành không ngừng vươn lên để bố mẹ không thất vọng, tốt nghiệp đại học xong lại chăm chỉ làm việc để bố mẹ thất vọng, và bây giờ là chạy đi xem mắt cũng chỉ để họ không thất vọng phải không?”

“...Anh...anh cũng vậy ư?” Cô bắt đầu cảm động, cuối cùng người đàn ông này cũng nói được một câu khiến cô có cảm giác cùng chung bầu tâm sự.

“Làm sao có thể!”

“...” (‘o’) Mẹ nó!

“Em không thấy vô vị lắm à! Ai bảo cứ phải lấy chồng sinh con đẻ cái mới là người thường. Cuộc đời không phải kì thi nên không có đáp án tiêu chuẩn, chẳng phải được sống là chính mình chính là điều bình thường nhất ư?”

“Thế sao anh đến đây xem mắt?”

“Tôi chỉ muốn xem người ta đi xem mắt thế nào thôi.”

“Nếu có thời gian thế thì anh nên quay về công ty xem con mèo cái của mình mang mèo đực về thế nào thì hơn.”

Anh hơi sốc: “Có lý.”

“... Đồ thần kinh! Nếu không phải thấy đẹp trai thì bà đây cũng không nhìn lâu thế đâu! Tạm biệt!” Cô gái không chịu nổi nữa bèn đứng dậy.

“...”

“Thuận tiện chúc con mèo cái nhà anh sẽ tiếp tục mang mèo đực về nhà!”

“Hự... Không thể, không thể nào, hoàn toàn không thể nào có khả năng đó, cô chưa từng gặp cô ấy...” Có thể mang một con về đã là bất ngờ lắm rồi, mà xác suất của loại bất ngờ này không cao lắm đâu.

“...” Mẹ nó chứ, dở hơi thật mà!

Hết chương 4

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 5

Hình Vận yêu thật rồi...

Và nguyên nhân để Hạ Kha chấp nhận sự thật này là... điều anh lo lắng đã xảy ra.

Giống như hầu hết phụ nữ đang yêu, cô ấy chắc chắn sẽ không tránh khỏi cảm giác lo được lo mất, khi thì hưng phấn như uống phải thuốc lắc, khi thì âm ỉ như ăn phải thuốc độc.

Nói một cách chính xác, cô ấy chỉ hưng phấn hai ngày thôi và rồi sẽ lâm vào trạng thái sống dở chết dở.

Bước vào công ty, Hạ Kha không quá ngạc nhiên khi trông thấy cô ấy đang gục mặt xuống bàn, có lẽ đang ăn bánh crepe trái cây và gắng sức nuốt nó xuống... Làm cái gì không biết nữa? Định phục chế câu chuyện “Gặp nạn để thấy ảo giác” à?

Anh không chịu nổi bèn đến trước mặt Hình Vận, nện giày xuống nền gạch.

Nghe thấy tiếng động Hình Vận bèn ngược mắt lên, vừa trông thấy Hạ Kha cô lập tức ngồi thẳng người, cố gắng lên dây cót tinh thần:

– Chào sếp.

– Vào phòng làm việc của tôi. – Anh bực vội nói.

– Vâng... – Mãi một lát sau cô mới miễn cưỡng đứng lên.

Hạ Kha liếc xéo cô và bước nhanh vào phòng làm việc của mình, anh ngồi vào ghế đợi mãi mới trông thấy cô như một con ma theo sau bồn chồn hỏi:

– Có chuyện gì sao ạ?

– Không có gì thì tìm cô làm gì. – Anh đưa mắt về chiếc ghế đối diện, ý bảo cô ngồi xuống – Tôi xem bản CG cô sửa rồi.

Cô dè dặt hỏi:

– Sao ạ?

– Cô thử nói xem.

– Tốt lắm ạ?

– Mặt mũi cô có từ đâu vậy?

– =_... – Bố mẹ tôi cho.

– Rốt cuộc tại sao tôi bảo cô sửa CG đó nhỉ?

– =_... – Còn không phải để bắt bẻ à!

– Chúng ta đang phát triển game hướng về phái nữ, thế mà cô chỉnh CG thành nữ chính và những đàn ông đi gặp kẻ thù là có ý gì?

– =_... – Kẻ thù gặp nhau mà nắm tay, ôm ấp, thậm chí hôn phớt chắc?

– Mấy tờ CG kia của cô nhìn thế nào cũng không thấy có không khí yêu đương gì cả.

– =_... –

– Sao không nói gì? Vẻ mặt đó của cô là sao? Có ý kiến gì không? Muốn đánh giá à?

– Không phải. – Cô bắt lực thật rồi – Sếp à, yêu cầu của anh quá trừu tượng, em không biết sửa thế nào nữa, không khí yêu đương là sao?

– Còn hỏi lại tôi? Chính là cô đang yêu đương đấy thôi.

– ... – Cô câm nín lần hai, vẻ mặt còn nặng nề hơn cả lần trước.

– Sao? – Anh cẩn thận quan sát vẻ mặt cô, biểu hiện mất mát chứng tỏ yêu đương không thuận lợi – Chưa gì đã bị đá rồi à?

Cái giọng điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác này, Hình Vận muốn phản bác lắm lắm nhưng cuối cùng chỉ thốt ra một câu:

– Em không biết nữa...

– Bị đá hay không cũng không biết?

– Em không có kinh nghiệm thì làm sao biết được... T_T

– Chưa từng ăn thịt lợn nên chưa thấy lợn chạy bao giờ hả?

– Thấy lợn chạy rồi mới càng không biết...

– Rốt cuộc là sao? – Anh càng nghe càng mù tịt.

– Em nghĩ mình nên xem “Thành phố động vật: Phi vụ điên cuồng”. – Hình Vận chán nản lắm lắm.

– Hà?

– Em nghe bọn Y Y kể bộ phim đó hình ảnh đẹp cực, đôi cáo và thỏ đáng yêu lắm.

– Chỉ vì cái này ấy hả? – Hạ Kha điên tiết trợn mắt nhìn cô – Không nói sớm, tôi cũng chưa xem. Đi cùng không?

– Em không muốn xem cùng sếp.

– ... – Xin lỗi, tôi có thể đánh cô không?

– Sếp quá keo, lần nào rủ em đi cũng bảo không ăn bỏng ngô đâu, kết quả lại ăn của em. Điểm này quá đáng ghét luôn.

– ... Vậy lần này mua hai suất.

– Thật không? – Cô không dám tin vào anh sếp này đâu.

– Ừ. – Hạ Kha nghiêm túc gật đầu.

– Nhưng mà em không đi cùng sếp đâu, sếp rủ người khác đi đi.

– ... – Rất muốn đánh người.

– Trước đây mọi người đều FA nên rủ rê đi xem cùng là chuyện bình thường. Nhưng mà bây giờ em đã có bạn trai nên phải chú ý, không thể để anh ấy hiểu lầm được.

– Vậy thì rủ anh ta đi cùng đi. Về đây phát cơn dờ hơi gì với tôi?!

– Vấn đề ở đây là... – Nhắc đến chuyện chính, Hình Vận hơi kích động – Em thấy những đồng nghiệp khác mỗi khi rảnh rỗi đều hẹn hò với bạn trai, đi mua sắm rồi xem phim... đó mới giống yêu đương bình thường chứ? Em yêu đương không hề giống họ tí nào, xem mắt xong anh ấy cũng không liên lạc với em, hơn một tuần nay không có một cuộc điện thoại hay một tin nhắn WeChat nào chứ đừng nói đến ăn cơm hay xem phim... Điều này quá rõ ràng mà! Mãi mới thoát khỏi FA, cuối cùng lại yêu đương quái lạ thế này, hay do em vẫn bất bình thường như trước...

– Khoan... khoan đã... – Hạ Kha ngắt lời cô, bỗng dưng nhận ra một chuyện quan trọng – Cô xác định mình đang yêu ấy hả?

– ... – Cũng không hẳn. Cô ngày càng không dám xác định.

– Hay là đối phương chỉ nói khách sáo mấy lời rồi chốt bằng mấy câu kiểu “Rảnh lại gặp” hả?

– Tất nhiên là không rồi. – Có khách sáo hay không cô vẫn phân biệt được mà – Hồi sáng anh ấy có bảo bọn em thử một lần xem, chẳng lẽ đó không phải là xác lập quan hệ yêu đương ư?

– Ai biết được... – Ai biết được gã đó có đi xem mắt ai nữa không, không khéo còn tìm được người thích hợp rồi cơ! Rõ ràng là cô ấy đã bị đá.

– Vậy trước đó sếp xác định quan hệ yêu đương với bạn gái cũ thế nào?

– Dùng cách của người lớn.

– Là cách gì? – Hình Vận gặng hỏi.

– ...Tôi là sếp mà dạy cô mấy cái này thì không hay lắm đâu, sau này cô sẽ hiểu thôi. – Sếp và nhân viên đóng kín cửa trò chuyện cái vấn đề này sẽ khiến anh rất lúng túng.

– Ra vậy... – Tưởng người ta không muốn nói nhiều nên Hình Vận cũng không tò mò nữa, mà hỏi ngược lại – Vậy sếp lâu lắm mới liên lạc với bạn gái ư?

– Xem tình hình. – Hạ Kha trả lời rất hàm súc.

– Trong hoàn cảnh nào sếp sẽ như vậy?

–... – Cô gái này hăng hái thật đấy!

– Trong hoàn cảnh đá đối phương à? – &amplt_&amplt

Hạ Kha rồi quỳnh lên, nên đáp lại sao đây?

Anh ghét dài dòng dây mơ rễ má, hoặc thậm chí để buộc người ta chủ động chia tay có thể dùng cả cách bạo lực ngầm hơi đê tiện, tuy nhiên có rất nhiều đàn ông thích làm cách đó để không bị công trên vai cái danh đồ cận bã.

Tất nhiên, những từ đó không thể nói trực tiếp, nếu không chẳng may cô ấy chán nản hơn thì sao? Không phải cái gì cũng nói ra được, phải ngăn lại trước khi cô ấy đại dột thì mới hạ mức tổn thương xuống thấp nhất.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ kỹ càng, Hạ Kha tìm được một chiến thuật rất hữu ích:

– Đừng nghĩ ngợi quá nhiều, có thể do anh ta quá bận rộn hoặc có thể là do quá thích nên không biết tấn công ra sao... Nói tóm lại, anh ta không liên lạc với cô, chẳng lẽ cô không biết chủ động liên lạc với hắn à?

– Có thể ư?

– Có gì mà không thể. – Gọi điện đi, trực tiếp bị đá và Hạ Kha anh cũng đã nghĩ ra phương pháp điều trị thất tình cho cô rồi – dùng công việc để làm tê liệt.

Thấy Hình Vận thoáng do dự, nhưng sau cùng cô dũng cảm lấy điện thoại ra, anh vô thức nín thở theo, vừa lo vừa mừng.

Dưới ánh mắt mong đợi của anh.

– À cái đó... – Hình Vận ngẩng đầu lên và hỏi một cách sùng kính – Em nên nói gì hả sếp?

Hạ Kha đang nín thở, trả lời thiếu kiên nhẫn:

– Thì hỏi hẳn hôm nào rảnh và hẹn hẳn đi xem phim.

– Vâng. – Hình Vận cắn răng, gật đầu.

Thật vậy, phụ nữ hiện đại nên chủ động tấn công, cô đã từng này tuổi rồi, “e thẹn” như Hạ Kha nói thì chỉ có nước sống ở trong viện dưỡng lão thôi.

Nghĩ là vậy nhưng không tránh được cảm giác căng thẳng, có điều cái câu “Khi nào anh có thời gian? Chúng mình đi xem phim đi” cô phải mất một lúc lâu mới dám gõ ra và sau đó liên tục kiểm tra lại chính tả, dấu câu và thậm chí cả giọng điệu.

Chắc chắn rằng không còn vấn đề gì nữa, cô quyết tâm và nhấn vào nút gửi.

Hạ Kha đang âm thầm hóng hơi khó chịu, trước đây cô ấy đều dành sự nhiệt tình nghiêm túc ấy cho công việc, quả nhiên con gái lớn không giữ được! Nhưng nó chẳng quan trọng, dù sao cổ ấy cũng sớm bị đá thôi và chẳng bao lâu sau sẽ trở về trạng thái làm việc điên cuồng như trước đây. Nghĩ đến đó thôi anh đã mừng rơn rồi.

Quá trình chờ đợi không kéo dài lâu, bởi Sở Nam đã nhanh chóng gửi tin nhắn trả lời.

Tốc độ này có thể tính bằng giây, nhưng Hình Vận không dám xem...

– Không xem thì để tôi xem hộ. – Hạ Kha không cho cô cơ hội trốn tránh.

– Không... Không, không được... Em sẽ tự... – Đôi khi một số thứ nên tự mình đối mặt hơn là nghe từ miệng người khác, chẳng hạn như chia tay.

Cô nuốt nước bọt, rú mắt xuống, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để tiếp nhận kết quả xấu nhất, không ngờ...

“Tan làm anh đến đón em nhé?!” Tin nhắn này đủ để Hình Vận choáng váng, cô không nén nổi nữa lập tức đọc nó lên, giọng nói đầy ngạc nhiên và nghi ngờ.

– ... Hạ Kha câm lặng.

Con đường này đi sai rồi!

Ngạc nhiên qua đi, anh bất ngờ bị sốc và tự nhiên hiểu ra.

Anh sai rồi! Chiêu thức mới quan trọng! Cách người ta một khoảng vừa đủ để khơi gợi lên sự hứng thú rồi chờ đối phương chủ động, chiêu “lạt mềm buộc chặt” đúng chuẩn.

Gã này... thực sự là kẻ già đời trên chốn tình trường.

Thế giới xem mắt cũng ngọa hổ tàng long thật.

Hết chương 5

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 6

Cửa hàng tiện lợi ở dưới tầng công ty là một nơi rất hay ho, bởi vì hàng ghế ngồi bên cửa kính có thể nhìn bao quát toàn cảnh công ty ở trước mặt. Tâm nhìn ở góc đáy không bị che chắn nhưng biển quảng cáo dựng ở bên ngoài cửa sổ lại có thể thành công cản trở tầm nhìn của người đứng ngoài muốn nhìn rõ bên trong.

Hạ Kha những tưởng đây là thánh địa rình mò mà chỉ mình biết đến, nào ngờ...

– Người nào người nào? Bạn trai của Hình Vận là người nào?

– Ôi chào, cậu đừng chen lấn. Chắc là người đàn ông đứng bên cạnh chiếc SUV màu trắng đó, vừa nãy tớ nhìn thấy anh ta vẫy tay chào Hình Vận.

– Cao ráo tốt ghê.(thuviengontinh.com)

– Phải là rất khá chứ ạ, có điều tớ vẫn đứng về phía sếp Hạ.

– Hừ, so với sếp Hạ nhà chúng ta thì còn kém xa.

– Mấy người đừng âm ỉ, kém một tí gọi là bình thường hả? Nếu người có tố chất như Hạ Kha mà chạy đi xem mắt thì chúng ta nên khuyên Hình Vận cẩn thận, 80-90% là một tên gay lừa cưới!

– Chưa hẳn vậy đâu, trước đó sếp Hạ cũng chạy đi xem mắt đấy thôi.

– Thế thì đúng rồi, nhưng tớ vẫn cảm thấy hẳn là một tên gay.

– ...Ồ! Ôi giờ! Thì ra không chỉ có mình tớ nghi ngờ ư? Từ lâu tớ đã thấy lạ rồi, với điều kiện của sếp Hạ thì sao còn FA lâu như thế, không hề hợp với lẽ thường.

– Nghe Hình Vận kể sếp Hạ chịu khó thay bạn gái như thay áo vậy, chẳng biết từ lúc nào mà sếp Hạ bắt đầu “ăn chay niệm Phật” nữa!

– Có lẽ hồi xưa phải tranh đấu xác định giới tính của chính mình, bởi vậy mới liên tục thử nghiệm, cuối cùng đã phát hiện phụ nữ không được!

– Có lí lắm.

– Thật ra tình yêu đồng tính chẳng sao cả, tuy tớ không phải là hủ nhưng cũng không kì thị. Có điều vấn đề là anh ấy lại đi xem mắt để lừa cưới thì mặt dày quá rồi.

– Ừ, chính thế. Không ngờ sếp Hạ lại như vậy, uống công tớ vẫn hâm mộ anh ấy.

Mồm năm miệng mười, trong tiếng tranh luận chọt vang lên một tiếng nói đủ rung động:

– Không phải chứ, em còn chưa từng nghĩ sếp Hạ đối xử với mình vậy cơ.

Thoáng chốc, tất cả mọi người đều im bật.

Hơn mười hai con mắt cùng nhìn về Hạ Kha ở đằng sau.

Gương mặt tươi cười, bề ngoài thì bình tĩnh trong khi trong lòng dậy sóng mạnh mẽ... Dám phân tích mình như vậy! Rốt cuộc mình là sếp Hạ như thế nào? Giá trị ngoại hình, nhân cách tốt là lỗi sai à?!

Nếu không phải anh nghe thấy câu “Nhưng mà tôi vẫn đứng về phía sếp Hạ” thì tiền thưởng tăng ca tháng này đừng hòng ai nghĩ đến nữa!

– Ha... ha ha... – Cả đám người xô đẩy nhau, Từ Y Y khá quen thuộc với Hạ Kha bị đẩy về phía trước, gánh vác trọng trách xoa dịu trên vai – Sếp Hạ, anh chưa đi ạ?

– Ừ, đến mua chai nước. – Nói xong, ánh mắt anh lướt qua đám người và nhìn xung quanh cửa hàng.

– Trùng hợp ghê, bọn em cũng xuống mua nước...(thuviennngontinh.com) Mọi người mua xong chưa? – Vừa nói Từ Y Y vừa đưa mắt ra hiệu cho đồng nghiệp.

Mọi người hiểu ý, nhanh nhẹn hướng tới quầy để đồ uống, tùy tiện chọn mấy thứ.

Nhanh lắm! Từ Y Y bắt chắp khó khăn nở nụ cười gượng với Hạ Kha:

– Vậy sếp ơi... bọn em về trước...

Hạ Kha gật đầu, ánh mắt chăm chú ngắm xung quanh, mãi đến khi trông thấy Hình Vận ở ngay gần đây. Cô ấy đang cúi người lên chiếc xe SUV trắng. Anh khá quen mắt, với chiếc xe đó, cả biển xe cũng vậy...

Anh chọt giật mình, mặt tái hần đi, đột nhiên quát:

– Từ Y Y! Quay lại đây!

Từ Y Y đang đứng ở quầy thu ngân chờ các đồng nghiệp thanh toán, nghe thấy tiếng gào con người chuyển động tò mò, đi đến bên cạnh anh

– Sao thế ạ?

– Đó là bạn trai của Hình Vận à?

– Vâng. – Từ Y Y không để ý đến vẻ kinh ngạc thái quá của anh – Bất ngờ lắm phải không? Người đầu vừa cao ráo vừa đẹp trai, em còn tưởng người đi xem mắt cũng không ra gì...

– Đùa gì vậy? – Anh bực bội ngắt lời Từ Y Y.

Cô nàng ý thức được tự mình đã nói sai, vội vàng sửa lại:

– Không phải em nói sếp đâu. Sẽ có ngoại lệ mà... chẳng hạn như sếp ấy, hay Hình Vận này... phải không ạ?

Nói xong rồi (thuviengontinh.com) cô mới phát hiện không thấy Hạ Kha đâu cả.

Chẳng mấy chốc tiếng các đồng nghiệp tranh cãi khó hiểu vang lên bên tai...

– Sếp Hạ sao vậy?

– Ai biết được, hình như là định qua chào hỏi bạn trai Hình Vận thì phải?

– Cái bộ dạng đó mà giống qua chào hỏi á? Giống đi đánh nhau hơn đấy.

&amplt &amplt... Từ Y Y cũng cho là như vậy!

Khí thế hùng hổ của anh phóng về phía Hình Vận, điệu bộ kia y như nhìn thấy vợ của mình đang trèo lên xe tình nhân vậy. Nói là đi bắt gian cũng không quá, rất có khả năng sẽ đánh nhau một trận.

Phát triển theo hướng này rất làm người ta phấn khích!

Phát triển này cũng thực làm người ta bất ngờ...

Hạ Kha rất đặc biệt với Hình Vận và đây chẳng phải là điều bí mật, bởi toàn bộ công ty đều biết. Khi công ty mới thành lập và Hình Vận mới vừa tới, nghe nói cả công ty tổng cộng chỉ có năm người, trừ Hạ Kha. Trong năm người đó, người thì nhảy sang công ty khác, người thì di dân, người thì chuyển nghề, người thì chuyển đi, chỉ còn mỗi mình Hình Vận ở lại.

Mọi người bình thường hay lén lút họp nhóm nói đùa với nhau, hai người họ rất giống “nàng không rời không bỏ, ta tất thê nguyện sống chết bên nhau” vậy. Nhưng mà đó chỉ là lời nói đùa mà thôi, bao gồm cả Từ Y Y và những người khác đều cho rằng giữa hai người họ chỉ là tình bạn bè cách mạng.

Tuy nhiên ai có thể cam đoan thuyền nhỏ của tình bạn ấy sẽ không thăng hoa thành con tàu tình yêu chứ? Không phải còn có một loại tình yêu tên là lâu ngày sinh tình ư?(thuviengontinh.com) Có lẽ chính Hạ Kha không hề nhận ra được và chỉ cho rằng sự tồn tại của Hình Vận là lẽ đương nhiên, cho là ngày tháng ấy sẽ kéo dài không dứt, đến khi bên cạnh cô ấy có người khác. Bây giờ anh đã hoàn toàn bình tĩnh.

Từ Y Y bị chính suy đoán của mình thuyết phục luôn, chắc chắn rất có căn cứ, thậm chí còn hoàn toàn tin đó chính là sự thật.

Trong lúc vận dây cốt tinh thần,(thuviengontinh.com) cô nàng cũng chuẩn bị kéo các đồng nghiệp cùng nhau vây lại chứng kiến một vở kịch lớn...

Ấy thế mà Hình Vận và người đàn ông kia đã lái xe đi rồi!!!

Hạ Kha không đuổi theo nữa cơ!!!

Cũng may anh còn chưa ngu xuẩn đến mức dùng hai cái cẳng của mình để khiêu chiến với bốn bánh xe của người ta. Mà đầu có đuôi theo thì sau đó thì sao, mình nên làm gì đây?

Hiển nhiên việc cần làm nhất hiện nay là hiểu rõ tình hình.

Thế là anh lấy điện thoại ra, tìm “Nữ hoàng” từ trong danh bạ, sau vài tiếng tút tút mới có tiếng người bắt máy.

– Có chuyện gì không? – Điện thoại nhanh chóng được kết nối và từ trong điện thoại vang lên một tiếng nói uể oải chán chường.

Anh đang nghĩ ngợi, sau cùng quyết định đi thẳng vào vấn đề:

– Cậu với Sở Nam chia tay rồi à?

– ... – Đối phương câm nín.

Hạ Kha cau có mặt mày:

– Từ bao giờ vậy?

– Cuối tuần trước. (thuviengontinh.com)

– Tại sao?

– Không có lí do đâu, đừng hỏi nữa.

Chẳng vì đối phương lảng tránh mà Hạ Kha buông tha cho, gặng hỏi:

– Ai đòi chia tay trước?

– Tôi.

Nghe vậy, Hạ Kha không tìm được cơn giận, hét to:

– Thấm Thanh! Cậu thích lấy đời mình ra làm trò đùa à? Sắp cưới đến nơi rồi mà còn bảo chia tay là chia tay ngay được?

– Vậy cậu tưởng tớ muốn vậy lắm à? Bố mẹ anh ấy không chấp nhận tớ đã ly hôn lại còn có con riêng! Cậu bảo tớ phải sống sao đây?

– ...

Đối mặt với loại lý do chia tay hiện thực này làm cho người ta bất lực, (thuviengontinh.com) Hạ Kha lặng người. Đồng thời anh cũng nhận ra một việc – Hình Vận đã bị lừa.

Nếu không phải vì không yêu mà chia tay thì nguyên nhân Sở Nam ấy nhanh chóng dứt bỏ một cuộc tình như thế còn có thể hiểu được; thế nhưng nếu là do bắt buộc phải chia tay thì hành động hiện tại của gã chỉ có thể giải thích bằng lý do cam chịu.

Hết chương 6

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 7

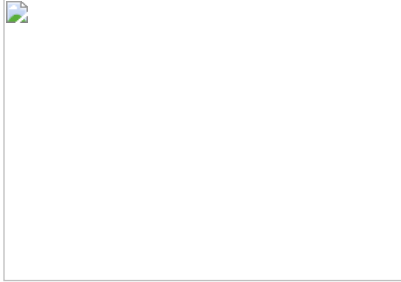

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 8.1

Tiến triển thuận lợi với Sở Nam là một chuyện đáng vui vẻ, song có lẽ do quá thuận lợi nên Hình Vận càng cẩn thận, chỉ lo không cẩn thận sẽ thành dã tràng xe cát.

Thấy cuối tuần ngày càng gần, cô càng sốt sắng hơn.

Dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên cô đến nhà bạn trai mà, có phải nên chuẩn bị gì đó không?

Suy cho cùng lần đầu tiên đến nhà người ta không thể đến tay không được, nhưng mà nên mua gì đây? Giờ hẹn là 5 giờ 30 phút, vừa đúng bữa tối nên không biết anh ấy định ra ngoài ăn không nữa, hay là mình cứ mua thức ăn trước để nhân cơ hội này thể hiện dáng vẻ mẹ hiền vợ đảm nhỉ? Song kinh khủng hơn là cô sợ mình xem phim tài liệu sẽ ngủ gật mất, bởi vậy cô quyết định kéo Từ Y Y đi uống cà-phê cùng, thuận tiện xin ít kinh nghiệm yêu đương từ “vị tiền bối” này...

– Cậu nói gì cơ? Hẹn hẹn cậu hôm nay đến nhà hử á? – Từ Y Y kích động bật dậy khỏi ghế.

Tiếng la hét hoảng sợ trong quán cà-phê vào buổi chiều yên tĩnh đã mang đến không ít cái liếc mắt.

– Ừ...ừ... – Hình Vận xấu hổ đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ tay ý bảo cô bạn ngồi lại xuống ghế – Cậu ngồi xuống trước rồi nói tiếp.

Từ Y Y nghe lời ngồi xuống, nhưng cảm xúc vẫn hơi kích động:

– Đừng nói là cậu đồng ý rồi?

Trông dáng vẻ mọi thứ rất nghiêm trọng của cô bạn, Hình Vận sợ hãi:

– Tôi không nên đồng ý à?

– Cậu...

Từ Y Y cố kìm nén cơn giận để không mắng chửi người, dù sao hai người cũng chỉ là bạn bè thông thường, nói khó nghe quá có thể sẽ mất lòng nhau. Vì vậy, cô nàng đành dùng cách nói uyển chuyển nhất để giải thích:

– Không hẳn là không nên, mà là... cậu không cảm thấy quá nhanh à?

– Hả, tớ cũng đâu ngờ anh ấy mời đến nhà nhanh thế đâu. Tớ có kinh ngạc thật nhưng... – Cô bĩu môi – Mà cậu cũng biết bố mẹ tớ thúc giục đến sốt ruột rồi đấy thôi. Với tình hình này tớ nào còn có thời gian làm theo trình

tự nữa, phát triển nhanh cũng hay mà.

Hình Vận luôn cho rằng tình tự yêu đương nên là tỏ tình, nắm tay, ôm ấp, hôn rồi mới đến khả năng đến nhà đối phương.

Đó đều là kinh nghiệm cô đúc kết được từ truyện tranh, song các nhân vật chính trong đó đều là những cô gái trẻ trung xinh đẹp, còn cô đã sắp 29 tuổi rồi, yêu đương ở tuổi này làm sao có thể giống như đám thanh niên được?

– Nói vậy cũng không sai, nhưng vấn đề là... – Từ Y Y vẫn chưa yên tâm – Cậu xác định mình đã chuẩn bị tốt rồi à?

– Chưa dám chắc mà. Tớ cũng chưa biết phải làm gì nữa.

– Tóm lại cậu quyết định sẽ đến đó phải không? – Từ Y Y cực kỳ mâu thuẫn, theo cảm tính vẫn còn muốn ngăn cản Hình Vận, còn theo lý tính lại cảm thấy suy nghĩ của cô ấy cũng không phải không có lý.

Hình Vận gật đầu.

Biểu cảm này chưa hẳn là kiên định nhưng không giống như còn đang do dự, xem ra cô không ngăn được. Vì thế, cô hít sâu một hơi rồi đột ngột đứng lên và nói:

– Vậy đi thôi.

– Đi đâu cơ? – Hình Vận nghệt mặt.

– Thì chuẩn bị cho cậu. – Từ Y Y vừa trả lời vừa liếc nhìn đồng hồ, mới hơn 1 giờ chiều, vẫn còn kịp – Cậu đã quyết định rồi thì những thứ còn lại cứ giao hết cho tớ.

– Y Y, tớ biết ngay tình cậu là quyết định đúng đắn mà... T_T

– Còn phải nói chắc!

– Vậy tớ đây cần phải làm gì?

– Không cần làm gì cả, cậu chỉ cần giữ gìn sức khỏe thật tốt là được, nếu không chỉ sợ đêm nay cậu không chịu nổi thôi.

– ...

Sao nghe sờ sờ vậy nhỉ?

***

Kể từ khi biết đối tượng xem mắt của Hình Vận là Sở Nam, Hạ Kha rơi vào tình trạng đấu tranh trước nay chưa từng có.

Mấy lần anh rất muốn kể hết sự thật mình biết cho Hình Vận song cứ mỗi lần lời nói đã đến chót lưỡi đầu môi lại chẳng thể thốt ra được.

Phải nói thế nào đây?

...Không hay rồi, hình như trong lòng tên đàn ông đó còn có một người khác. Hồi trước hẳn theo đuổi cô gái đó rầm rộ lắm, sống chết bám lấy người ta, thù đoạn tôi tệ nào cũng dùng được, thậm chí từng bị tôi đập rất nhiều lần nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc! Đó mới là cách hẳn yêu một người, điên cuồng đến mức làm người ta muốn

báo cảnh sát, hay như loại hành vi hơn một tuần không liên lạc, ngay cả WeChat cũng không, thì chúng tỏ hẳn cần bản không thích em! Sở dĩ hẳn bắt đầu với em cũng là vì người yêu hẳn đã bỏ đi, hẳn cố níu giữ nhưng không thể thay đổi được bất cứ điều gì nên dùng cách này để mình không bị sa sút mà thôi.

Nên mở lời câu nói này ra sao?!

Huống chi đứng từ góc độ của anh đều rất ngại, bởi nhìn thế nào cũng giống như anh đang lấy danh nghĩa muốn giúp cô để cướp Sở Nam lại cho Thẩm Thanh vậy.

Cảm xúc rối rắm này khiến anh “ăn không ngon, ngủ không yên”, cuối cùng cố gắng chịu đựng đến cuối tuần, cứ ngỡ không gặp Hình Vận anh có thể thoải mái hơn đôi chút, vậy mà không ngờ...

Cuối tuần tình cờ gặp nhau!

Thật ra từ khi Hình Vận bước vào cửa hàng anh đã chú ý đến rồi, ban đầu anh còn tưởng mình điên rồi, bỗng dưng xuất hiện ảo giác! Chắc chắn đúng là cô xong, Hạ Kha bắt giặc ngoảnh mặt đi, hòng vờ như chưa thấy gì, rồi nhân đó dịch chân vào trong góc.

Thế nhưng thực tế chứng minh, kiểu trốn chạy này không hề có ý nghĩa chút nào...

– Ờ... – Cô ngạc nhiên bước đến – Sếp Hạ, tình cờ ghê, sếp cũng đến đây mua đồ lót à?

– ...Đây là cửa hàng thời trang đồ lót nữ mà.

Rõ ràng trong đầu đã nhận định cô ấy nhận nhầm người, vậy mà cô ấy vẫn luôn có cách khiến anh câm nín.

– Ờ... mà sao...anh... – Hình Vận sực nhận ra, gương mặt hiện lên nét bối rối.

Sếp nhà mình nghiện đồ nữ hả?!

– Cái gì vậy?

Chẳng đợi cô hết bối rối, ánh mắt Hạ Kha đã bị thứ tơ tằm màu đen trên tay cô thu hút.

– Quần lót mà...

Máy quá, cô yên tâm rồi, quần chữ T sếp còn không nhận ra thì nghiện đồ nữ sao được!

– Dĩ nhiên tôi biết đó là quần lót. – Anh cũng đâu phải đũa ngớ ngẩn – Ý tôi là bình thường em toàn mặc quần kiểu này à?

– ...

Hình Vận bình tĩnh, không giấu được sự ngỡ ngàng, vội vàng giấu cái quần đó ra đằng sau.

Còn tiếp...

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 8.2

Mọi người đều quen thuộc nó, dấu sao cũng là quan hệ giữa cấp trên với cấp dưới, hai người tự dưng thảo luận về đồ lót gì gì đó vẫn là lạ... phải là kì quặc mới đúng! Sau này có dưng khí mỗi lần gặp anh ta đều như là cảm giác giống như mặc quần chữ T vậy!

– Không ngờ em lại là túp người này.

– Sếp Hạ, em đã nói nhiều lần lắm rồi. Em cũng là người có năng lực làm việc, vậy nên xin anh đừng đối xử với em như biểu tượng của công ty.

Hạ Kha há miệng thờ đốc, còn chưa kịp nói gì....

– Sếp có thói xấu thật đấy! Đây có phải điểm chính đâu.

Từ Y Y đứng ở một bên quan sát họ đã được một lúc và thực sự không nhìn nổi nữa. thuvienngontinh.com Và tất nhiên quan trọng hơn là cô đã nhìn thấy hi vọng, có thể cô không ngăn cản được Hình Vận, nhưng Hạ Kha thì có thể! Nghĩ vậy, cô liền nhoén cười và nhìn về phía Hạ Kha, cố ý nói:

– Sếp ơi, sếp nghĩ gì vậy! Nếu cậu ấy thường mặc loại này thì sao FA đến tận bây giờ! Hôm nay chính là ngày đặc biệt – ngày đại chiến đồ lót. Sếp hiểu chứ?

Quả nhiên Hạ Kha không phụ kỳ vọng của cô nàng, mấy giây sau đã hiểu, bỗng nhiên quay sang mở to mắt với Hình Vận:

– Hôm nay em đến nhà anh ta à?

– Vâng?

Sao sếp đoán được nhỉ? Quần chữ T với việc đến nhà Sở Nam có quan hệ nguyên nhân kết quả à?

– Và em còn định mặc quần chữ T đến nhà hẳn?!

– Sếp... sếp ơi, anh có thể nói nhỏ được không...

Please! Toàn bộ cửa hàng nội y đều nghe được đó! Bởi lẽ Hình Vận có thể cảm nhận được vô số ánh mắt đang phóng về phía mình! Loại ánh mắt vô cùng kì lạ!

– Phải đấy sếp. Sếp xúc động thế? – Từ Y Y biết rõ còn cố hỏi, nhân tiện bỏ thêm dầu vào lửa – Và lại việc này có liên quan gì đến sếp đâu!

– Ai bảo không liên quan đến tôi? Tôi...

Hạ Kha chưa kịp nói xong thì bỗng dừng nghe thấy một giọng nữ vang lên từ phía quầy thu ngân ở dang.sau.thuviengontinh.com

– Hạ Kha ơi, qua đây trả tiền hộ tớ đi!

Hình Vận: ...

Từ Y Y: ...

Tiếng gọi bất thành linh chẳng những cắt ngang lời nói của Hạ Kha mà còn khiến cả Hình Vận lẫn Từ Y Y ngạc nhiên vô cùng.

– Đứng yên ở đây chờ! – Hạ Kha dặn dò Hình Vận xong rồi cất bước đến chỗ quầy thu ngân.

Điều bộ dặn dò chờ đợi khiến Hình Vận và Từ Y Y hồi hồn lại rồi liếc mắt nhìn nhau. Và rồi ánh mắt họ không hẹn mà cùng nhìn theo Hạ Kha đang di chuyển đến quầy thu ngân.

Người phụ nữ lọt vào tầm mắt của hai người trông có vẻ lớn hơn Hạ Kha, quần áo đẹp đẽ, thần thái xuất chúng đồng thời ngoại hình xinh đẹp, đúng gu yêu thích của đám mày râu song lại là kiểu vẻ đẹp đầy thù địch với đàn bà con gái.

Hạ Kha đến bên cạnh cô gái đó và nhân đó đưa ví tiền của mình cho cô ấy.

Đối phương thần nhiên nhận lấy, vừa rút thẻ ngân hàng vừa hỏi: ”

– Vẫn là mặt khẩu cũ à?

Anh lơ đãng đáp ừ rồi định tìm Hình Vận để tiếp tục chủ đề vừa nãy, thì anh chợt phát hiện ra...

Hai người kia không thấy đâu nữa!

Tìm quanh một vòng vẫn không thấy thuviengontinh.com bóng hai người họ, anh lập tức lao ra ngoài.

– Ê...ê... Em chạy đâu đấy? – Thấy thế, Thẩm Thanh ở bên cạnh khó hiểu gọi với lại.

Đáng tiếc lần này Hạ Kha chẳng có phản ứng nào.

Cô buột lòng phải thanh toán cho nhanh rồi chạy theo ra ngoài.

Khi thấy anh đứng ở ngoài cửa đang nôn nóng tìm kiếm gì đó, Thẩm Thanh tò mò sai bước lên trước hỏi:

– Sao đấy? Trông thấy người quen à?

Anh không nói gì, một lát sau bất chợt lên tiếng:

– Đưa số của Sở Nam cho em đi.

– ...Em gặp Sở Nam à? – Mặt cô tái nhợt, sốt sắng nhìn quanh bốn phía.

– Không phải. – Anh chẳng có thời gian giải thích nữa – Em có việc cần tìm hần.

– Em định làm gì?

– Hỏi ít thôi, mau đưa cho em đi.

Sau một hồi im lặng, cô ấy buông một tiếng thở dài:

– Đừng nhúng tay vào. Chuyện của chị và hần không cần em quan tâm.

– Ai mà rảnh quan tâm chuyện chia tay của hai người!

– Thế em cần số hần làm gì?

– Hần muốn ngủ với người của em chứ sao!

– ...

Sự lặng im của Thẩm Thanh càng khiến giọng Hạ Kha trở nên cao vút hơn và anh cũng bị chính bản thân dọa cho hết hồn.

Ờ, dọa cho tinh người luôn...

– À, không phải... – Anh bình tĩnh lại thuvienngontinh.com – Chị là nhân viên của em thôi. Sự việc hơi phức tạp, chị đừng nghĩ linh tinh. Về em sẽ giải thích sau, cứ cho em số của hần trước đã...

– Mẹ nó! Thăng chó đấy bỏ mặc bà đây còn chưa tính, thế mà còn định tán người của em?! – Thẩm Thanh bỗng đứng cắt ngang lời anh.

– ...Cứ như chị đá hần không bằng!

– Đừng để ý mấy cái vợ vãn đó! Quan trọng là hần dám tư tưởng đến vợ em đấy!

– Em đã nói rồi, đó chỉ là nhân viên của em thôi...

– Im! Để chị đây giết hần giúp em!

– ...

Như một trò đùa! Mấy ngày nay mình rối rắm vì cái gì chứ? thuvienngontinh.com Còn không phải hi vọng có thể giảm thiểu tỉ lệ Hình Vận bị tổn thương xuống mức thấp nhất ư? Giả sử mặc kệ Thẩm Thanh đến làm ầm ĩ một trận ra trò, Hình Vận sẽ biết hết mọi chuyện, thậm chí sẽ rơi vào tình huống khó xử nhất trong cuộc đời.

Tình hình này mất kiểm soát rồi, đúng là tốt nhất nên để Thẩm Thanh im lặng lại.

Hết chương 8

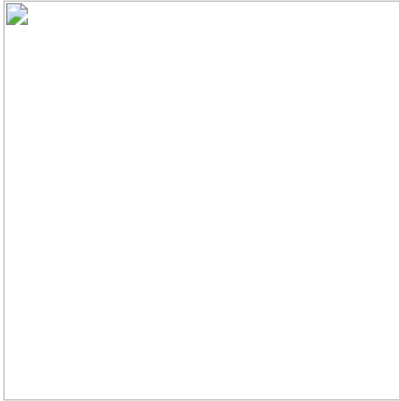
THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 9

Chuyển ngữ: Phương Thảo

Biên tập: Iris

Hình Vận là bị Từ Y Y mạnh mẽ kéo đi, lúc cô còn đang lấy lại tinh thần, đã bị cô ấy nhét vào trong xe taxi.

– Cậu làm gì thế? – Cô khó hiểu hành động của Từ Y Y nên trong giọng nói không giấu nổi sự giận dữ.

– Please! Cậu nhìn nhận ra đứa kia là bạn gái của sếp Hạ à?

– Hờ? – Cô giật mình lên tiếng – Thật á?

– Ngu ngơ quá thế! – Từ Y Y bắt lực trừng mắt, hỏi vặn lại – Không là bạn trai bạn gái lại cùng nhau đến cửa hàng nội y à?

– ... – Hình như không chắc lắm.

– Không phải bạn trai bạn gái lại giúp đối phương mua nội y sao?”

– ... – Cũng sẽ không.

– Được rồi, hiện tại cậu tới nói cho mình biết, kia không phải là bạn gái của anh ta thì là gì?”

Hình Vận nhíu mày lại, vẫn cảm thấy có chút không dám tin, “Nhưng mà anh ta không phải vẫn nói chính mình độc thân sao?”

– Quan trọng của việc này là, anh ta rõ ràng không muốn cho thuvienngontinh.com chúng mình biết anh ta đã có bạn gái, thế nhưng cố tình hôm nay lại bị chúng mình vừa vặn đụng phải, không ngờ lại ở nơi ấy, cái này thật là xấu hổ mà.

– Có xấu hổ cũng là anh ta xấu hổ chứ, chúng mình chạy cái gì chứ.”

– Anh ta đã không muốn ai biết chuyện đó, cho dù không nghĩ qua đã biết, cũng muốn giả bộ như không biết, đây là quy tắc sống còn ở nơi làm việc.”

– ...Cậu không cảm thấy là chạy như vậy trái lại tỏ ra chột dạ à? Liên giả vờ không nhìn thấy rõ không phải tốt hơn sao.

Trên thực tế, nếu không có Từ Y Y nhắc nhở, cô lúc đầu quả thật không nhìn thấy rõ mà, bản sắc biểu diễn, không hề áp lực a.

– Không không không, tình huống lần này là tương đối đặc biệt, chúng mình chạy đi Hạ Kha có lẽ ngược lại sẽ thờ phào nhẹ nhõm đấy.

– ...

Hình Vận bị những lời nói không logic của cô ấy làm cho không hiểu ra sao.

– Bà kia nhìn qua đã biết là người khôn khéo, thuviennngontinh.com khó đối phó nữa, chắc hẳn là nhìn ra manh mối gì đó mới đột nhiên gọi Hạ Kha trả tiền, nếu bọn mình đợi tiếp thì cô ta sẽ gây khó dễ cho cậu, không khéo về còn ằm ỉ một trận to với Hạ Kha cũng nên. Rồi sau này ngày nào cũng chạy đến công ty giám sát hẳn, đến lúc đấy cậu càng khó có ngày tháng tốt đẹp...

– Khoan... khoan đã... – Cô hình như đã tìm được nguồn gốc của mớ hỗn độn này – Manh mối gì cơ? Vì sao phải gây khó dễ cho tớ? Có gì liên quan đến tớ đâu?

– Ế... – Từ Y Y ngó người, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng quyết định không thèm đếm xia – Bỏ đi, vẫn nên nói cho cậu thì hơn. Tớ cảm thấy Hạ Kha thích cậu.

– ...Từ Y Y, cậu suy nghĩ hay thật đấy.

– Nói thật mà! Đạo này hẳn cực kì khác thường, tớ đoán trung bình mỗi ngày phải uống tách cà-phê, mỗi lần đến phòng trà nước đều lén ngấm cậu!

– Có mà đang kiểm tra tớ lười biếng hay không ấy... -_-|||

– Cứ coi là vậy đi, thế chuyện vừa nãy giải thích thế nào?

– Chuyện gì?

– Tớ cố ý đấy, thật ra muốn hẳn nghe thấy cậu sắp đến nhà anh chàng xem mắt sẽ có phản ứng gì, quả nhiên là! Cậu không thấy phản ứng gay gắt thế nào đâu. thuviennngontinh.com Nếu không phải sau đó bạn gái của hẳn đột nhiên xuất hiện, hẳn tuyệt đối sẽ ngăn cản cậu đi đấy!

– Sao lại nói vậy, hẳn đã có bạn gái rồi mà? Sao có khả năng ấy được?

– Sao không thể? Đứng núi này trông núi kia, chuyện kiểu này quá bình thường!

– ...

– Tóm lại là khi quay về mặc kệ hẳn nói cái gì cậu cũng đừng đáp lại, đồ cặn bã! Xem ra tớ đã nhìn lầm hẳn rồi!

– Cậu đừng có làm loạn, anh ấy không phải loại người như vậy!

– Cậu còn nói giúp hẳn à? – Từ Y Y kinh ngạc hét lên – Đừng nói là cậu thích hẳn đấy?

Chẳng lẽ đây là cơ sở để cô nàng này phán quyết việc có thích ai không ư? Hình Vận khó mà tin được, liếm môi và trả lời lấy lệ:

– Phải phải phải. Thích, thích đấy, đã được chưa?

– ...Cho có lệ à?

– Ờ đấy.

– Hừ! Chờ thử xem, nếu không có gì bất ngờ thì tối nay hẳn sẽ tìm đủ mọi cách ngăn cản cậu! ->_->

– Cậu định không chúc tớ tối nay tớ được suôn sẻ à?

– Dĩ nhiên! Cậu nhất định phải suôn sẻ đấy! thuviengongtinh.com Tốt nhất đừng để Hạ Kha thực hiện được! Cố lên! Khiến hẳn tức chết đi!

– =_=...

Và cuối cùng Hình Vận xuất phát mang theo lời chúc phúc của Từ Y Y theo cùng.

Mãi sau này, cô mới biết loại chúc phúc này còn có một cái tên khoa học, gọi là – lời nguyện.

***

Em vẫn chưa hiểu hả? Ý anh là mời em đến nhà anh

Quả thật khi Sở Nam nói câu ấy, Hình Vận không hiểu ý lắm.

Thế nhưng bây giờ cô đã hiểu được chút ít rồi...

Cô bước vào nhà cùng Sở Nam bỗng nhiên bắt gặp một người phụ nữ trung niên đang tươi cười thân thiết, đơn đả mời vào:

– Đến rồi, đến rồi!

Thái độ nhiệt tình như vậy chắc chắn không phải là người giúp việc trong nhà, tám chín phần là...mẹ của Sở Nam?

Hình Vận bối rối, tựa như bị điểm huyết đứng sững ở cửa, đến tận khi giọng nói của Sở Nam cất lên...

– Đây là mẹ anh.

-... – Mẹ thật à?! Hóa ra mời cô đến nhà là đáp ứng mong mỏi của cha mẹ hả!

Vậy ra Y Y nói “quá nhanh rồi” là có ý nghĩa như này? Đúng là quá nhanh! Lần gặp mặt thứ ba đã gặp luôn bố mẹ? Hơn nữa trước đó ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có!

– Phải, phải, phải... Ôi chao, cháu nhìn xem, cô phấn khởi đến mức quên cả việc tự giới thiệu rồi... – Mẹ Sở Nam nghe anh ta giới thiệu xong thì gật đầu đồng ý, nhân tiện âm thầm quan sát Hình Vận.

Tuy trước đó người mai mối cũng đã cho bà xem qua ảnh, nhưng mà ảnh của thanh niên hiện nay đều chụp đến mức cả bố mẹ đẻ cũng không nhận ra, không thể tin được.

Cô gái này khá giống trong hình, ngoại hình xinh xắn, đoan trang mẫu mực, không giống như các cô gái nhỏ thời nay mà quá chạy theo thời trang thời thượng, hơn nữa, đứng cạnh Sở Nam trông rất xứng đôi...

Bà càng ngắm càng vui mừng, nụ cười trên môi cũng rạng rỡ hơn.

Chỉ là ánh mắt này giống như đang đánh giá con dâu tương lai vậy, nó khiến Hình Vận rất không thoải mái. Ngược lại, nụ cười của cô ngày càng gượng gạo như gặp phải hạn hán:

– Dạ... chào cô ạ.

– Ôi, ngoan quá, mau vào nhà đi, đừng đứng ngoài cửa thế, vào trong ngồi nào... -Bà ấy vừa nói vừa cầm tay kéo Hình Vận vào trong nhà, thấy Hình Vận cúi người cởi giày lập tức vội vàng ngăn lại – Không cần cởi. Cứ thế đi vào, không sao đâu.

– Không sao ạ, giày cháu cởi ra tiện lắm. – Trong khi đang nói chuyện, cô đã cởi giày xong.

Họ đều đi dép lê trong nhà, cô mà cứ đi giày cao gót thì cảm giác không lịch sự lắm.

Cư xử đúng mực này khiến mẹ Sở Nam hài lòng hơn, bà ấy vội vàng tìm dép lê cho cô, chỉ lo thất lễ.

– Sao vậy? – Sở Nam ở bên cạnh đã nhận ra sự hoảng hốt của cô, hạ giọng, buồn cười hỏi – Bị dọa rồi à?

– Ừm... Hơi hơi... Còn tưởng anh chỉ ở nhà một mình...

Mặc dù giọng cô rất nhỏ nhưng không ngờ lọt vào tai mẹ của Sở Nam vẫn đang chú ý nhất cử nhất động của cô.

Vì thế, chẳng đợi Sở Nam mở miệng, mẹ anh ta đã vội vàng trách móc:

– Cháu đừng hiểu lầm, nhà cô còn có căn nhà khác, thuvienngontinh.com ban đầu là để cho Sở Nam một mình ở bên ngoài, nhưng mà nó không nấu cơm, cả ngày chỉ gọi đồ ăn bên ngoài hoặc cũng chỉ ăn mì, thế thì sao có sức khỏe được mà có thể sẽ ăn phải đồ ôi thiu nữa. Thế là cô kiên trì bắt nó chuyển về nhà, ở nhà dù sao cũng có cơm nóng canh nóng để ăn. Tóm lại cháu yên tâm, nhà để kết hôn chúng ta đã sớm chuẩn bị rồi, khu vực được xem khá ổn, xe cộ xuôi ngược cũng rất thuận tiện...

– ... – Chủ đề này càng khiến Hình Vận bối rối hơn, mà lại khó ngắt lời.

– Mẹ... Sở Nam không tìm được – Cô ấy không có ý này.

– Mẹ biết, còn không phải mẹ muốn con gái nhà người ta yên tâm hơn à?

– Cô ơi, cháu đi đôi dép lê này là được ạ, cô không phải tìm đâu. – Cô chỉ mong mau mau chấm dứt chủ đề này.

May sao mẹ Sở Nam không nói tiếp nữa, nhìn đôi dép lê trong tay mà nhú mày lại:

– Cháu đi đôi này có thấy quá to không?

– Không sao ạ, cháu chỉ ngồi một lúc...

– Ừ được rồi, lại đây nào, ăn cơm đã, sau đó để Sở Nam đưa cháu về nhà.

– Không cần phiền phức thế đâu ạ. Cháu cũng chưa nói với bố mẹ nên hai người vẫn đang đợi cháu về cùng ăn cơm.

Không thể được! Kinh nghiệm yêu đương của cô là con số không tròn trĩnh, sao có thể điem nhiên như không ăn cơm cùng với bố mẹ nhà người ta được? Chỉ mới nghĩ đến thôi đã lúng túng muốn chết rồi!

Đáng tiếc, lần này Sở Nam không giúp cô, trái lại đề xuất:

– Hay là bây giờ em gọi cho bố mẹ báo lại một tiếng.

– Đứng đây, cô đang định nói... – Mẹ Sở Nam thực xung phong nhận việc, chính xác hơn mà nói, bà không thể chờ đợi được muốn liên lạc với ông bà thông gia tương lai.

– Việc này... – Giết cô đi! Bố mẹ mà biết bố mẹ Sở Nam giữ cô lại ăn cơm, nhất định giơ hai tay hai chân tán thành ấy! Nghĩ ngợi, cô chỉ có thể hủy bỏ yêu cầu này – Thế phiền quá ạ, để cháu gửi tin WeChat cho mẹ cháu.

– Cũng được. – Sợ dọa người nhà cô bé, mẹ Sở Nam đành nhượng bộ sau một hồi suy nghĩ, dù sao tương lai còn dài, không vội trong hôm nay.

Cứ như vậy, Hình Vận ngồi vào bàn ăn.

Tuy mẹ Sở Nam khách sáo nói “trong nhà cũng chỉ có chút cơm rau dưa, đừng ghét bỏ” nhưng trên thực tế bữa ăn này rất giống bữa cơm tát niên, cực kì thịnh soạn.

Hiển nhiên trước đó Sở Nam đã biết sẽ gặp bố mẹ mình, bọn họ là có sự chuẩn bị rồi.

Người không hề chuẩn bị chỉ có mình cô...T_T

Khác với mẹ anh ta, bố anh ta khá trầm lặng song trông khá hiền hòa, luôn luôn mỉm cười.

Nói chung là, bố mẹ anh ta rất thân thiết, nhưng cô vẫn cảm thấy không mấy dễ chịu, chỉ mong mọi có thể mau chóng kết thúc bữa cơm này, tuy nhiên bố mẹ anh ta lại xem là như thế nào trò chuyện không đủ...

Đang lúc Hình Vận tuyệt vọng hết sức, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô chưa từng cảm thấy tiếng chuông điện thoại êm tai như vậy, sau khi nói lời xin lỗi cô lập tức lấy di động trong túi xách ra. thuvienngontinh.com Đập vào tầm mắt là “Sếp lớn” hiện lên trên màn hình, cô càng kích động hơn, có cảm giác ngôi sao trên bầu trời đều phát sáng!

Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, lúc này Hạ Kha gọi điện thoại cho cô chắc chắn không phải chuyện tốt.

Đổi là hồi trước cô sẽ còn chờ vài câu rồi mới nhận máy, nhưng mà bây giờ...

Hình Vận nhận ngay từ giây đầu tiên:

– Vâng sếp, có việc gì gấp sao ạ?

– Có! Cực kì gấp.

– Xảy.....Xảy ra chuyện gì vậy? – Cô hơi sốt sắng, vốn chỉ muốn đóng một vở kịch, bất kể Hạ Kha trả lời thế nào, cô đều chuẩn bị giả vờ phải chạy về công ty tăng ca, không ngờ... có việc gấp thật!

Sau khi Hạ Kha ở đầu dây bên kia trầm mặc mấy giây mới mở miệng nói tiếp:

– Tôi hẹn một nhà điều hành trò chơi thương lượng về việc hợp tác trò chơi mới, đối phương muốn xem một chút kiểu thiết kế, em nhanh chóng sắp xếp lại cho tôi.

– Nghiêm trọng vậy ạ? – May quá may quá, không phải chuyện rất nghiêm trọng gì. Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng giọng nói như cũ vẫn duy trì lo lắng – Sếp đợi em! Em quay về lấy máy tính rồi tới ạ!

– Không cần tới cũng không sao...

– Vâng, sếp cho em địa chỉ cụ thể đi.

– ... – Hạ Kha đơn giản lặng im.

Anh không có khả năng đánh ngất Thẩm Thanh, chẳng qua là phát ra lời thề độc cam đoan nhất định sẽ ngăn cản Sở Nam và Hình Vận phát triển đến bước kia, lúc này cuối cùng mới thuyết phục được Thẩm Thanh từ bỏ ý nghĩ trực tiếp phóng đi giết chết Sở Nam.

Vốn dĩ anh định gọi điện cho Sở Nam, tin tưởng rằng sau khi biết quan hệ giữa Hình Vận và anh, không cần anh nói gì nữa, Sở Nam sẽ không muốn tiếp tục tiến triển với cô ấy nữa. Nói cách khác, nếu sau khi đã biết như vậy vẫn còn tính toán tiếp tục, thì chắc chắn Sở Nam là nghiêm túc, không phải là loại như anh đã nghĩ trước đây chỉ tùy tiện tìm một người để giận dỗi kết hôn. Nói như vậy, anh không còn lời nào để nói.

Nhưng mà, dãy số kia Thẩm Thanh cho lại không gọi được, xem ra là dùng sử dụng rồi.

Làm đến loại tình trạng này cũng không biết là đoạn tuyệt với Thẩm Thanh, hay là sợ chính mình kiểm chế không được...

Tóm lại, bức ép đến không có cách nào, thuviengontinh.com Hạ Kha buộc lòng phải tìm Hình Vận thôi.

Viện cố gắng ca loại này dùng nát rồi anh cũng không xấu hổ dùng lại, căn bản chỉ là dự định trước tiên thử xem bọn họ rốt cuộc tiến triển đến bước nào, sau đó sẽ tính toán kỹ hơn. Không ngờ, cô lại có thể diễn theo chính mình.

Xem ra, anh gọi cuộc điện thoại này rất đúng lúc, quả là đã muốn đến bước đó rồi!

Nhưng mà Hình Vận rõ ràng muốn lâm trận bỏ chạy...

Chuyện này nằm trong dự liệu, dẫu bất cứ giá nào đi nữa, không kinh nghiệm chính là không kinh nghiệm, sủng thật đạ thật so với lý luận suông trong các loại tiểu thuyết truyện tranh cô xem hoàn toàn khác nhau, có sai lệch sẽ sợ hãi cũng là khó tránh khỏi.

Vấn đề là, vì sao muốn chạy trốn đến chỗ của anh? Anh căn bản không có giám đốc hạng mục muốn gặp được không!

Hết chương 9

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 10

Điều duy nhất Hạ Kha cảm thấy vui mừng chính là trong tình huống khẩn cấp này, anh chưa bị lời nói dối quá hoàn mỹ mà dựa vào sự thật lúc trước. Nói cách khác, lý do thoái thác đó của anh nửa thật nửa giả, có nhà điều hành game thật song chi tiết cụ thể thực ra đều đã thảo luận gần hết rồi, cơ bản không cần Hình Vận chuẩn bị soạn hồ sơ này.

Giám đốc công ty đối phương phụ trách hạng mục này tên là Hà Ngô, người quen cũ của anh, giúp đỡ diễn một vở kịch không có vấn đề gì, có điều hơi mất mặt.

Hạ Kha không có lựa chọn nào khác đành phải bất chấp khó khăn gọi người ta.

Đúng như dự đoán của anh, Hà Ngô đồng ý ngay lập tức, nhưng bị mịa mai là điều không thể tránh khỏi...

– Đãi ngộ của công ty ông tốt nhỉ, nhân viên muốn yêu đương mà cũng được ông chủ nhiệt tình giúp đỡ đề phòng lừa đảo! Có phải muốn sắp xếp đám cưới cho người ta luôn không? Còn thiếu người không? Tôi cũng muốn đến.

– Ông bị điếc hả? Tôi đã nói tình huống lần này đặc biệt rồi mà, nếu không nhúng tay vào vụ này thì Thẩm Thanh sẽ lật tung cả trời đấy!

– Chao ôi, sếp Hạ, thái độ, thái độ, chú ý thái độ, nhờ người giúp đỡ phải có thái độ đúng mực.

– Chỗ tôi có mấy chị em xinh đẹp, nếu ông không có quan tâm... – Hạ Kha xưa nay đều cảm thấy dụ dỗ luôn hiệu quả hơn cầu xin.

– Ấy chết, nói sớm chứ, hai ta ai so với ai chứ, chút chuyện nhỏ chỉ cần ông mở miệng, anh em đây quyết không chối từ!

– Ừ. – Mục đích đã đạt được, anh nói thẳng vào chuyện chính – Hẹn ở chỗ nào thuận tiện với ông?

– Hiện tôi phải đến khu nghỉ dưỡng tiếp sếp đánh gôn.

– ...Lão Lưu nhà ông có bị bệnh không? Chơi gôn gì vào buổi thế này? Ông đi soi đèn pin cho lão à? – Hạ Kha kinh ngạc một hồi mới dám chắc mình không nghe nhầm.

– Ông đã quên trên đời này còn có loại gọi là hệ thống chiếu sáng sân golf à?

– Lắm tiền thế? – Đều là sếp như nhau, sao anh sống chán nản vậy nhỉ? Người ta mặc đẹp dưới ánh đèn sân gôn, còn mình tìm người diễn trò để lừa nhân viên!

– Tất nhiên không lắm tiền như thế rồi.

– ... – Mẹ nó, dám trêu ông đây.

– Thì do trình độ của lão Lưu đấy, ban ngày đi đánh 18 lỗ sợ mất mặt nên chuyển sang buổi tối, tôi phụ trách dạy lão.

– Vậy rốt cuộc ông có giúp được không? Cô ấy đang chờ ông gửi địa chỉ đó, thời gian gấp gáp, ông cho một câu trả lời chắc chắn đi.

– Hẹn cô ấy đến khu nghỉ dưỡng là được rồi. Ông đừng lái xe, để tôi qua đón.

– Ông có ngọc không đấy? Lão Lưu còn chưa chơi đâu. – Anh ta cũng phải có sĩ diện, ít ra cũng phải có phong phạm ông chủ trước mặt một chủ của công ty đối tác.

– Ông mới ngọc ấy! Đã nói rồi mà, lão Lưu sợ mất mặt, ông chỉ cần đứng ở bên cạnh khu gậy mấy cái, cũng không cần ông mở miệng ông ta đã chủ động trở về phòng rồi. Đến lúc đó cô ấy cũng vừa lúc đến nơi. Chúng ta vừa đánh gôn vừa bàn chuyện, quá tuyệt vời.

– Được đấy, rất hợp lý. – Thế là quyết định hợp tác như vậy.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Hạ Kha gửi ngay địa chỉ cụ thể của khu nghỉ dưỡng có sân gôn này cho Hình Vận.

Một lát sau Hà Ngô đến, anh ta làm việc vẫn hiệu suất như trước.

Phải mất hơn một tiếng lái xe mới đến khu nghỉ dưỡng ấy, dĩ nhiên Hạ Kha không nhàm chán đến mức thật sự chạy đến chỗ lão Lưu vung gậy trêu đùa, vẫn nên cho người ta mặt mũi thì hơn.

Vì thế, anh giả vờ như tình cờ gặp và chào hỏi lão Lưu, chờ Hình Vận liên lạc lại cùng Hà Ngô, sau đó đến quán để giết thời gian.

Đến tận 9 giờ, Hình Vận vẫn chưa gọi cho anh.

Quả thực chỗ này hơi khó tìm nhưng đâu đến mức lâu như vậy? Hai tiếng trước cô ấy nói đã xuất phát rồi.

Anh thử gọi điện thoại cho Hình Vận song không có ai nhận, có lẽ là để trong túi không nghe thấy tiếng chuông?

Hạ Kha cũng không từ bỏ, cách vài phút anh lại gọi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần, cuối cùng đến lúc gần 10 giờ 30 phút, cô ấy mới nhận máy...

– Cô thật sự không cần dùng điện thoại nữa hả! Hơn sáu nghìn tệ có thể mua 1 dây chuyền rất đẹp để đeo lên cổ mà trang trí đấy, mua điện thoại di động để làm gì hả?! – Chẳng đợi Hình Vận mở miệng, Hạ Kha gào thét một trận vào trong điện thoại.

– Xin lỗi, xin lỗi sếp... Vừa nãy em không tiện nghe máy...

Nghe vậy, anh bỗng nhăn mặt, hỏi:

– Vậy giờ em đang ở đâu?

– À... – Cô úp úp mở mở – Em ở bên này có chút việc, không thể qua đây kịp được, nếu không thì em đưa cho người khác sắp xếp lại rồi gửi vào hòm mail của sếp nhé?

Hạ Kha càng nhăn nhó mặt mày hơn.

– Em còn ở nhà của tên kia à?

– Đâu chứ!

– Vậy đang ở đâu? Vì sao không kịp qua đây?”

– ...

– Hỏi em thì trả lời đi! – Anh găm nhẹ, cảm xúc không kiểm soát được, thậm chí có thể tưởng tượng ra Hình Vận bên kia đã bị dọa.

Quả nhiên không phụ sự kì vọng, thành thật khai báo:

– Đồn... đồn công an.

Đáp án bất ngờ này khiến Hạ Kha sửng sờ, một lúc sau anh mới hồi hồn, lo lắng hỏi:

– Xảy ra chuyện gì rồi? Bị cướp sao?

Đây là tình huống anh nghĩ có khả năng xảy ra nhất, thế mới phải đến đồn công an.

– Gần như vậy...

– Đồn công an nào? Anh đến đón em.

– Không cần không cần...

Giọng nam ở bên đang nói rất lớn lấn át cả lời khách sáo của cô:

– Chị ơi, nếu có bạn đến đón thì tốt quá rồi! Chỗ này hẻo lánh lắm, cũng khó bắt taxi nữa, lỡ như gặp phải nguy hiểm gì thì làm sao? Mà không phải lần nào chị cũng gặp may mắn như hôm nay được, phải có ý thức tự bảo vệ mình...

Chủ nhân của giọng nói này chắc là cảnh sát.

Hiển nhiên cô không chịu được vị cảnh sát chỉ nói đâu đâu này, âm thầm nhượng bộ:

– Sếp, làm phiền anh rồi!

Hết chương 10

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên

dtv-ebook.com

Chương 11

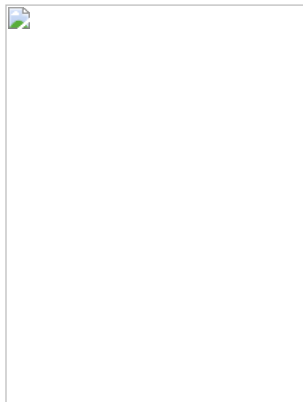

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên
dtv-ebook.com

Chương 12

Hạ Kha thực sự đang nói đùa.

Anh đã đi một quãng đường xa chỉ để đến nơi hoang vu hẻo lánh này với Hà Ngô, một khi vở kịch đã hạ màn, anh chàng kia đảm nhiệm vị trí lái xe là điều tất yếu.

Hơn nữa, anh cũng không có xe để đưa Hình Vận về, đành gọi điện cho Hà Ngô...

Quả nhiên anh bị mìa mai, cuộc gọi này mất một lúc lâu mới chấm dứt, trước khi cúp máy tên kia còn lè nhè: Đừng quên ông đã hứa giới thiệu em ấy cho tôi đấy, nếu chất lượng không đủ cao tôi sẽ giết ông!

-_- |||... Giọng hét trong loa quá to, cho dù Hạ Kha không mở loa ngoài thì Hình Vận đứng cạnh vẫn nghe thấy rõ.

Khóe môi cô giật giật:

– Thế này... muện thế này rồi, không nên làm phiền bạn của sếp thì hơn.

– Em tưởng tôi muốn làm phiền hẳn lắm à? – Chơi với tên kia đúng là tổn công tổn sức, bất đắc dĩ lắm mới “chọn” hẳn để làm phiền – Em có về hay không không quan trọng, quan trọng là tôi phải về bằng gì?

– Sếp có thể nhờ cảnh sát đưa chúng ta đến nơi gần đây để bắt taxi mà?

– Lãng phí tài nguyên quốc gia rất đáng xấu hổ, và lại... – Anh cúi xuống, nhìn mắt cá chân Hình Vận – Tôi nghĩ nên đưa em đến bệnh viện khám qua.

– Há? – Cô nghệt mặt, sau khi lấy lại nhận thức thì xoa tay liên tục – Không, không cần rắc rối vậy đâu, chỉ là bong gân thôi...

– Bong gân có nặng có nhẹ, chẳng may bị nặng hơn thì làm sao?

– Nhưng giờ khuya lắm rồi chỉ có cấp cứu thôi, em cũng không bị quá nặng.

– Dù sao cũng tốt hơn bỏ mặc không quan tâm.

– ... – Cô khê căn môi.

– Sao thế? – Sự kháng cự gần như bất thường này khiến Hạ Kha nhăn mày, đoán Em sợ bệnh viện sao?

– Ừm... T_T

– ...Em là đứa trẻ lên ba à? Mà bong gân không cần phải tiêm.

– Không phải sợ tiêm, mà là sợ cấp cứu!

– ... – Có cần trả lời thẳng đuột vậy không? Điều này càng khó hiểu hơn nỗi sợ tiêm!

– Hồi trước em bị bong gân một lần, nửa đêm mẹ đưa em đi cấp cứu, ban đêm ở khoa chỉnh hình đáng sợ lắm, người được đưa vào bệnh viện toàn bị đánh, bị chém, rồi uống rượu say không biết trời trăng đất là gì... Nói chung là, mọi thứ cực kì đẫm máu!

– Không ngờ em lại sợ máu đấy!

– Không, em không sợ máu, mà sợ kẻ thù của những người kia sẽ đuổi giết đến tận bệnh viện, sợ cả những kẻ uống rượu say khướt đến mất nhận thức nữa. Khắp nơi trong bệnh viện có đủ loại vũ khí gây chết người, nguy hiểm lắm!

Ờ, điều này nghe có lí hơn cả sợ máu, anh bèn nhượng bộ:

– Thế thì về nhà rồi nhớ chườm lạnh, 48 giờ sau lại chườm nóng, ăn nhiều thức ăn bổ sung protein, không ăn đồ rán và cay, cũng không được nằm im một chỗ, hoạt động nhẹ nhàng rất cần thiết.... Thôi vậy, không muốn chườm nóng thì ngày mai mà không khá hơn, đến bệnh viện.

– Tiền thuốc thang có được chi trả không?

– ... Có!

– Nếu xin giấy phép nghỉ bệnh thì thế nào?

– ... Ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện cùng em.

– Ấy đừng, đừng mà. Em sẽ tự đi, không dám làm phiền sếp đâu. – Đúng là một nhà tư bản độc ác!

– Tôi không nói chơi đâu.

– @_@...

– Đừng làm phiền bố mẹ em, tôi sẽ đưa em đi. Suy cho cùng, nếu không phải tôi thì em sẽ không gặp phải chuyện này. – Ít nhất làm vậy trong lòng anh sẽ thoải mái hơn.

– Sếp... sếp Hạ, sếp đừng vậy mà, em sợ lắm... – Cô đã khá quen với vẻ mặt tư bản độc ác của anh – Đây chỉ là một tai nạn thôi, sếp không hề cố ý mà, và lại có việc mới phải tìm em.

... Vấn đề ở chính chỗ... không bị sao cả!

Sự im lặng của anh làm Hình Vận nhớ đến đến lời nói của Y Y hồi chiều, cô dè dặt hỏi:

– Sao sếp không nói chuyện?

– ... – Bởi vì tôi không muốn tiếp tục lừa em.

– Chẳng... chẳng lẽ căn bản không có cuộc hẹn nào với giám đốc dự án? Sếp chỉ muốn ngăn cản em phát triển thuận lợi với bạn trai ư?

– Hình Vận... – Anh biết hiện tại là thời cơ tốt nhất để thắng thầu. Vì vậy, anh hít một hơi thật sâu, không quan tâm lắm – Em nghe tôi nói đã, người đàn ông đó không hề thích em...

– Vậy sếp thích em à? – Hình Vận đột nhiên ngắt lời anh.

– Há? – Anh đàn mặt nhìn cô, chốc lát sau mới bừng tỉnh – Em nghĩ do tôi thích em mới làm vậy há?

– ... – Hình Vận biết rõ lý do này chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, nhưng hiện tại cô không nghĩ được nguyên nhân khác.

– Nghĩ gì thế, tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ vượt quá phạm vi bạn bè với em. Sở dĩ tôi làm vậy là vì...

– Ồ, em hiểu rồi!

– ...Em đã hiểu rồi?

– Ừm. – Cô gật đầu thật mạnh – Chúng ta gần bằng tuổi nhau, bố mẹ em luôn lo lắng thúc giục, còn bố mẹ anh thì chẳng có lý do để thúc giục. Thế nên không lấy làm lạ khi lần trước anh đi xem mắt, có phải vì bạn gái của anh không chịu cưới không?

Hạ Kha nhăn mặt tỏ vẻ khó hiểu:

– Tôi có bạn gái ở đâu?

– Phải phải phải, không có... – Cô nghĩ anh không muốn cho người khác biết mối tình kia nên rất hợp tác – Nói tóm lại, có phải sếp nghĩ mình bị giục cưới, em cũng đang bị giục cưới nên cần làm gì đó phải không?

– ... – Dờ hơi à!

– Ý tưởng hại người hại mình này không nên tồn tại! Hai chúng ta hoàn toàn không thể!

– Không phải...

– Không thể nào đâu! – Cô nhấn mạnh và đưa ra một lập luận đầy thuyết phục – Sếp thấy đấy, sếp chưa từng có ý nghĩ sẽ vượt quá phạm vi bạn bè với em, còn em thì... Ặc... Em chỉ coi sếp như phần trang điểm thôi, tuy thích ngoại hình của sếp thật nhưng sếp lại là mẫu người em không thích nổi, phải nói là kiểu nhà tư bản em ghét nhất... Tất nhiên, điều quan trọng nhất là em đã có bạn trai, bọn em phát triển rất tốt, không ai có thể phá hủy tình cảm của em và anh ấy được!

Hạ Kha phải một một lúc lâu mới hiểu rõ lời nói của cô, ý chính là... anh bị ghét bỏ!

Anh ấy thế mà bị một cô gái mà mình vốn không thích ghét bỏ?

Chuyện gì đang xảy ra?!

– Sếp Hạ, anh có hiểu những gì em nói không? – Thấy anh không hề phản ứng, Hình Vận hơi xấu hổ, đành nhắm mắt hỏi để phá vỡ sự im lặng.

– Tôi có thể nói chuyện không?

Chỉ cần cố gắng gửi hồ sơ cho các công ty khác!

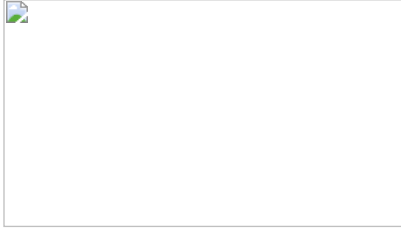
Hết chương 12

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 13

Trên đường về nhà, Hình Vận xác nhận một lần nữa người đàn ông tên Hà Ngộ này chính xác là người quản lý dự án Giai Ốc.

Họ bàn chuyện kinh doanh rất nghiêm túc, cô ngồi ở ghế sau càng rõ ràng hơn.

Dẫu vậy, cô vẫn cảm thấy con đường này quá dài.

Vất vả lắm cuối cùng đã về đến nhà, không chờ xe dừng lại hẳn, cô đã vội mở cửa xe ra:

– Cảm ơn quản lý Hà, cảm ơn sếp Hạ, em đi trước ạ...

– Ngồi im. – Hạ Kha đang ngồi cạnh ghế lái đột ngột cất tiếng.

Giọng ra lệnh khiến Hình Vận vô thức dừng mọi động tác.

Anh cúi đầu tháo dây an toàn, xuống xe rồi mở cửa giúp cô:

– Tôi đưa em lên.

– Há? – Hình Vận nhăn mặt, vẫn vậy tay – Không, không, không cần đâu... em có thể tự đi lên được...

– Nói ít thôi! – Hạ Kha vươn tay ra nắm chặt cổ tay cô, động tác khá mạnh nhưng nắm tay cô rất cẩn thận.

Cho đến khi Hình Vận nhận thấy có khả năng kháng cự:

– Thật sự không cần đâu, để quản lý Hà chờ sếp thì không hay lắm.

– Cũng phải. – Anh gạt đầu, nói với Hà Ngộ đang ngồi ở ghế lái – Ông đi trước đi, đừng chờ tôi, lát nữa tôi sẽ bắt taxi về được.

Hà Ngộ khá hài lòng:

– Vậy tôi không cần khách sáo với ông nữa!

Ngang ngửa với việc không khách sáo luôn rồi! Hạ Kha vừa mới đóng cửa xe, Hà Ngộ lập tức giảm chân ga phóng vút đi.

Khoảnh khắc đó, trước cổng khu chung cư chỉ còn mình cô và Hạ Kha.

Đêm hôm khuya khoắt, bốn phía xung quanh lặng như tờ, ngay cả bảo vệ cũng ngủ gà ngủ gật. Tĩnh lặng đến mức khiến Hình Vận bối rối.

– Lên thôi. – Hạ Kha phá vỡ bầu không khí im lặng.

– Vâng...

Sau đó anh không hề nói gì thêm, lặng lẽ dìu Hình Vận lên nhà, cô cũng bối rối đến nỗi không biết nói gì.

Bầu không khí thế này rất ít khi xuất hiện giữa cô và Hạ Kha.

Thành thật mà nói, Hình Vận không thể nhớ nổi lần đầu tiên gặp nhau của hai người, chỉ cảm thấy vừa gặp đã quen. Sếp của cô nói chuyện thẳng đuột, nghĩ gì nói vậy nên khó có thể gọi là hàn huyên tâm sự. Trong mấy lần bị lôi về nhà tăng ca, họ cũng đều im lặng như thế này, nhưng loại im lặng ấy không lúng túng mà nó khá thoải mái, tất cả mọi người đang bận rộn, không can thiệp đến nhau.

Nói chung, trong tình huống như bây giờ cô hoàn toàn không biết nên xử lý thế nào nên đành trốn tránh.

Hạ Kha nhất quyết muốn đưa lên đến tận nhà, thậm chí phải tận mắt nhìn thấy cô vào trong...

Cô gấp gấp nhấn mạnh chuông cửa, đây là lần đầu tiên cô mong mỏi nhanh được nhìn thấy bố mẹ.

Tuy nhiên...

Cánh cửa trước mặt vẫn không di chuyển!

Dù cô ấn mạnh thế nào, nó vẫn đứng im.

Từ đầu đến cuối không hề nghe thấy một tiếng động nào từ bên trong.

Cô nhìn di động của mình, gần mười hai giờ rồi, cô chắc chắn thời gian này bố mẹ đã ngủ nhưng trước đây nếu cô chưa về thì cơ bản họ sẽ không ngủ quá sâu. Mỗi lần cô mở cửa vào nhà họ đều tỉnh, không bao giờ xảy ra tình huống bấm chuông mãi mà cửa không suy chuyển thế này.

Cô ấn chuông thêm mấy phút nữa, trong lúc ấy còn liên tục nhìn Hạ Kha cười như mèo.

Cuối cùng, Hạ Kha không thể chịu đựng được nữa đành hỏi ngay vấn đề phiền nhiễu anh từ đầu:

– Em không mang chìa khóa à?

– Túi xách của em bị cướp rồi mà... T_T

Anh suýt nữa quên mất điều này, bèn nói:

– Hay là gọi điện cho bố mẹ em xem?

– Ừ... – Chi đành vậy thôi.

Cô lấy điện thoại gọi vào điện thoại bàn, cách một cánh cửa hai người có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, nhưng không có ai trả lời. Tình trạng này quá bất thường, mong rằng không xảy ra chuyện bất ngờ? Trộm viếng thăm nhà chẳng hạn.

Mặc dù nghe có vẻ chỉ là tỉ lệ thấp nhưng tối nay cô vừa gặp phải loại chuyện tưởng chừng xa xôi lắm đấy thôi!

– Trước tiên em đừng nghĩ linh tinh. – Hạ Kha không khó để đoán cô nàng đang suy nghĩ gì, anh vỗ vai cô an ủi – Họ có di động không?

– À có... đúng rồi, điện thoại di động. – Cô nhanh chóng gọi điện cho mẹ mình.

May là không tắt máy, chỉ là không có ai nhận máy, cô tiếp tục gọi lại.

Cuối cùng đến tận cuộc gọi thứ tám mới có tiếng đáp “alo” đầy ngái ngủ từ đầu dây bên kia.

Hình Vận mừng phát khóc:

– Cuối cùng đã bắt máy...

– Đêm hôm khuya khoắt, làm cái gì đấy hả? Có để bố với mẹ mà ngủ không? – Giọng nói nghe rất bạo lực.

– Con chỉ muốn hỏi bố mẹ đang làm gì mà ngủ say thế! Chuông cửa sắp bị con ấn hỏng, điện thoại bàn gọi đến mức sắp nổ luôn rồi mà chẳng có ai mở cửa cho con!

– Há? – Mẹ cô khó hiểu – Sao mà về nhà?

– Con không về nhà thì đi đâu?

– Mẹ tưởng mà đến nhà Sở Nam nào đó?

– Con về rồi.

– Sao không qua đêm nhà người ta? Ôi mẹ ơi, sao mình lại để ra đứa con gái vô dụng như nó thế chứ? Mà có biết mình bao nhiêu tuổi rồi không? Khi mẹ ở cái tuổi này của mà, mà đã sắp đi học lớp 1 rồi!

–... – Thời đại khác nhau được không nhỉ!

– Đừng có nói thời đại khác nhau. Dù ở thời nào mà cũng không bình thường. Mà nhìn Hình Trùng đi, nó nhỏ hơn mà hai tuổi mà sắp cưới lần thứ hai rồi đấy!

– ... – Cưới lần thứ hai có gì mà tự hào!

– Mà cũng đừng nói với mẹ cưới lần hai có gì mà tự hào. Tự hào là tự hào. Tay thứ hai còn có người muốn mà sao mà không bằng cả cái tay thứ hai hả?

– ... – Mẹ có cần nói khó nghe thế không?

– Sao? Chê mẹ mà ăn nói khó nghe khó nghe à? Thế thì mau lấy chồng đi...

– Mẹ ơi! – Cô hét to vào điện thoại, nhưng chẳng mấy chốc giọng lại dịu xuống – Trước tiên mẹ ra mở cửa cho con được không? Có chuyện gì có thể chờ con vào nhà rồi nói sau mà.

– Không mở được, mẹ với bố mà đã đi chơi trang trại với dì rồi.

– Đừng mà... Mẹ hãy nói đang đùa con đi! Sao sáng nay con không nghe mẹ nhắc đến?

– Dì của mà đột nhiên gọi bố mẹ đi cùng.

– Vậy sao bố mẹ không gọi điện báo cho con?

– Ơ, bố mẹ sợ làm phiền mà.

– Con phải làm sao bây giờ?

– Chìa khóa của mà y đâu? Không tự mở cửa vào được à? Không yêu đương hẹn hò thì thôi, cửa mà cũng không mở được à?

– Chìa khóa... – Hình Vận vắt óc tìm từ để nói nhưng cuối cùng quyết định giấu chuyện tối nay, tránh để bố mẹ lo lắng – bị mất rồi ạ.

– ...Sao mà y không tự mất luôn?

– T_T... Vâng, người cũng sắp mất luôn ạ!

Một lúc sau, giọng nói của mẹ cô lại vang lên:

– Khuya thế này rồi mà về một mình? Sở Nam không đưa con về à?

Nghe vậy, cô vô thức quay sang nhìn Hạ Kha.

Nếu nói nửa đường cô bị sắp gọi làm thêm giờ thì sẽ bị mắng một trận mất, còn nếu nói Sở Nam không đưa cô về, cô sẽ bị mắng vì yêu đương hẹn hò không đến nơi đến chốn...

– Có ạ, tất nhiên là có ạ. – Thế là cô chọn cách nói dối.

– Tuyệt vời!

– ??? – Tuyệt vời chỗ nào vậy trời?

– Ừm, cứ thế đi. Con nên cẩn thận, biện pháp an toàn vẫn cần phải có, dù sao vẫn chưa cưới. Nếu không có gì thì đừng gọi cho mẹ nữa. Nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi, mẹ với bố mà buồn ngủ lắm.

– Ơ, mẹ... mẹ ơi... alo... alo?!

Đầu dây điện thoại bên kia im phăng phắc.

Cô nhìn điện thoại bằng vẻ mặt khó tin, dường như không thể nào chấp nhận thực tế... mẹ đã cúp máy!

Bố mẹ kiểu gì thế này? Rõ ràng trước năm 25 tuổi thì đóng cổng rào tường, vậy mà mới mấy năm đã vội vội vàng vàng quăng con gái nhà mình ra ngoài.

– Sao vậy? – Một giọng nói lo lắng vang lên, bây giờ cô mới nhớ Hạ Kha đang đứng bên cạnh.

Sau một lúc ngạc nhiên, cô mới cười gượng ngược mắt lên:

– Ừm... hay là anh về trước đi, mẹ em đang tắm nên chắc phải một lúc nữa mới ra mở cửa.

– Thế bố đâu?

– Đang ngủ rồi.

Hạ Kha lặng lẽ nhìn cô, tình bơ nói:

– Không sao, tôi có thể được.

-...

- Tiễn Phật về Tây Thiên mà! – Anh mỉm cười.

- Sếp ơi... – Không thể nói khác được, đặc biệt là sau khi cô đã nói dối mẹ, Hình Vận đành thú nhận – Thật ra họ đi du lịch rồi...

- Ừ... – Anh không hề ngạc nhiên, đáng lẽ phải nói rằng anh đã đoán ra ngay từ dáng vẻ ấp úng của cô – Đi thôi!

- Ờ, đi á? Đi đâu cơ?

- Nhà tôi.

- ...Đến nhà sếp làm gì?!

- Chẳng lẽ em định đứng đây cả đêm à? – Đây là lý do tại sao Hạ Kha đã đoán ra nhưng vẫn muốn cô ấy nói nguyên nhân, anh dám cá, nếu anh giả ngu đi khỏi thì cô nàng này chắc chắn sẽ ngủ ở hành lang cả đêm.

- Mà... em có thể thuê phòng khách sạn được mà...

- Em còn tiền à?

Cô cứng họng, một lúc sau chợt nghĩ ra một giải pháp, đôi mắt sáng ngời:

- Sếp quẹt thẻ giúp em, sau đó em sẽ chuyển trả lại sếp.

- Còn thẻ căn cước thì sao?

- ...

- Không nhớ một cô gái suýt bị người lạ lôi đi khi ở khách sạn à? Với vận xui tối nay, em nghĩ tôi có thể để em ở khách sạn một mình được à?

Cô chợt nhớ lại chuyện long trời lở đất tối nay.

Đúng vậy, cô không mong gặp xui hai lần trong một buổi tối đâu.

- Hay là em sợ bạn trai mình sẽ hiểu lầm? Không sao cả, tôi có thể đưa em đến nhà anh ta...

- Bất tiện lắm sếp ơi! Đành làm phiền ở nhờ nhà sếp một đêm vậy! – Cô ngắt lời Hạ Kha, cúi người trịnh trọng nói – Làm phiền sếp rồi!

Trước mặt chỉ còn hai lựa chọn giữa Sở Nam và Hạ Kha, cô tự nguyện chọn người sau.

Cho dù giữa cô và Hạ Kha xảy ra chuyện xấu hổ thế nào thì cũng tốt hơn làm phiền Sở Nam.

Hết chương 13

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyễn
dtv-ebook.com

Chương 14

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hình Vận đến nhà Hạ Kha, trước đây cô thường xuyên bị anh lôi đến trong căn phòng nhỏ để đọc tài liệu.

Chỗ này giống như công ty thứ hai vậy, mọi giây phút khó chịu đều biến mất hoàn toàn sau cánh cửa. Vào giây tiếp theo, cô có cảm giác mình sẽ bị giữ lại ở đây suốt đêm.

Thế là theo thói quen như trước, cô cởi giày chạy ngay vào bếp...

– Em làm gì vậy? – Hạ Kha cất giọng hỏi từ đằng sau.

– Pha cà-phê. – Hình Vận trả lời với vẻ không hài lòng.

– Khuya rồi còn uống cà phê làm gì?

– Ừ nhì! – Cô gãi đầu – Suýt nữa quên hôm nay chỉ đến ngủ.

– ...Hình như em không coi tôi là một thằng đàn ông. – Trai đơn gái chiếc nào có chuyện ngủ thuần túy.

– Hà?

– Bỏ đi, không có gì... – Anh duỗi tay đỡ Hình Vận đến chỗ sofa – Ngồi yên tại chỗ.

– Ờ. – Cô lúng túng gật đầu, nhìn Hạ Kha tắt bật vào phòng làm việc rồi vào bếp.

Một lúc sau anh mới quay lại chỗ sofa cùng với một cái cốc, đưa cho cô:

– Uống cốc sữa ấm đi!

– Cảm ơn anh.... – Cô vươn tay nhận lấy, âm thầm đánh giá cái cốc trong tay.

– Sao thế? Đây không phải cốc của em à? Đừng lo, tôi chưa dùng nó.

– À không phải, chỉ là cảm thấy thân thiết quá, có cảm giác như đang ở nhà mình.

– ...

– Sếp Hạ ơ?

– ...

– Sếp Hạ ơ?!

– Hà? – Anh quá nhập tâm.

– Sếp ổn không?

– Không sao. – Chỉ là trái tim hơi rung động, phần lớn là ảo giác. Anh liếm môi, không nghĩ quá nhiều nữa, cúi xuống mở hòm thuốc tìm dầu gió – Duỗi chân ra.

– Hà? – Hình Vận đứng hình, lát sau mới hiểu ý anh, chẳng những không dám duỗi chân ra mà còn liên tục ngồi lúi vào trong ghế – Không... không cần đâu, em tự làm được rồi...

– Nói nhảm ít thôi. – Anh kéo chân cô lên đầu gối mình – Bạn gái cũ của tôi là huấn luyện viên vật tự do, cho nên tôi có kinh nghiệm xử lý vết thương nhiều hơn em.

– Bình thường sếp giúp cô ấy à?

– Tự mình xử lý.

– &amplt &amplt...

– Hơn nữa tôi không muốn em có cơ hội xin nghỉ ốm.

Nghe vậy, Hình Vận đột nhiên cảm thấy xấu hổ và phiền hà. Tên này đúng là có bệnh, lịch sự với một nhà tư bản độc ác như vậy chẳng khác nào bất lịch sự với chính mình!

– Xin sếp đấy! – Cô vẫn lúi vào trong, tạo dáng chuẩn bị hưởng thụ.

Tuy chỉ là tạo dáng nhưng trên thực tế cô cố ý muốn thử xem có đúng là có nhiều kinh nghiệm xử lý vết thương như đã nói không. Cứ coi như có nhiều kinh nghiệm yêu đương hơn, chẳng lẽ phương diện này cũng muốn thăng?! Cô phải dẫn mặt tên này một lần!

Tuy nhiên...

Như hẳn nói, thực sự có kinh nghiệm!

Tay khéo léo! Sức vừa đủ! Những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ấn mắt cá chân, không chỉ làm giảm cơn đau mà còn mang lại cho cô một cảm giác tê liệt giống như điện giật. Cô ấy bắt giác thốt lên “ừm”...

Hạ Kha dừng động tác, ngược mắt lên nhìn thấy cô đỏ mặt, bối rối dùng tay che mặt, anh khẽ cười:

– Thoải mái thì cứ bật ra, em cũng chẳng phải là cô gái đầu tiên, điều này rất bình thường.

...Lời nói này nghe rất bất thường!

– Với lại, tiếng của em nghe êm ái lắm!

Trái tim cô thắt lại, dù cô biết anh chỉ nói đùa nhưng cô vẫn không thích trò đùa kiểu này:

– Sếp Hạ, xin phép cho em phê bình sếp. Hành vi này của sếp rất giống đàn bà con gái rêu rao khắp phố, dễ khiến người khác hiểu lầm. Vừa này em mới bị hiểu lầm em ở đồn công an, may là quản lý Hà xuất hiện kịp thời làm rõ, nếu không sẽ xảy ra nhiều rắc rối. Tật xấu này của sếp cần phải sửa, thật sự tệ lắm!

– Khi! – Anh khịt mũi tỏ vẻ không phản đối, đột nhiên hỏi – Em không tắm bao lâu rồi?

– Hà? – Cô ngệt mặt – Hằng ngày đều tắm.

Anh xòe tay ra trước mặt cô:

– Vậy sao tay em ra nhiều ghét bẩn thế này?

– & amplt...& amplt...

Da chết màu trắng xám trong lòng bàn ta anh làm Hình Vận giận dữ và xấu hổ cực kỳ.

– Em thế này tôi mà muốn ghen tị à? Tự nhận thức cũng là một căn bệnh, cần được chữa trị, nguy hiểm lắm!

– ...Không được nói ra! Hằng ngày em đều tắm rửa sạch sẽ! Đó chỉ là mồ hôi thôi! Sếp thử đi giày cao gót rồi vật lộn trong vài phút xem có đổ mồ hôi không!

Lần này lại đánh vào sự xấu hổ của Hạ Kha, sau một lúc im lặng anh không tìm được lại hỏi:

– Nhắc đến cái này tôi lại lấy làm lạ, sao em không bảo bạn trai đưa đi?

... Đến lượt Hình Vận im lặng.

Dĩ nhiên Sở Nam có nói đưa cô đi, bố mẹ anh ta cũng nhất quyết bảo con trai mình đưa cô đi, cho đến khi cô kiếm cố đi tàu điện ngầm trong giờ cao điểm tan tầm này sẽ nhanh hơn, họ mới bỏ cuộc.

Sở dĩ làm như thế không phải vì muốn làm phiền anh ta mà quan trọng hơn là Hình Vận bỗng dưng không biết phải đối mặt với anh ta thế nào...

– Sao vậy? – Sau khi nhận ra cô hơi khác lạ, Hạ Kha có chút phấn khích – Hai người có cãi nhau không?

– Không. – Cô mím môi, thăm thì – Aiz... em cảm thấy mối quan hệ tiến triển hơi nhanh.

– Người trưởng thành yêu đương đều vậy cả, tốc chiến tốc thắng.

Không còn là những chàng trai cô gái tuổi mười bảy, mười tám nữa chỉ nắm tay đã coi là yêu đương, nắm trong vòng tay nhau đến tận hừng sáng ấy mới là cách thể hiện tình yêu trực tiếp và mạnh mẽ nhất.

Tuy nhiên, Hạ Kha vừa nói xong đã hối hận ngay lập tức...

Anh thực sự đã quên quan điểm của mình! Không những thế còn chỉ bảo tình yêu cho người ta! Liệu có sai không?

Rốt cuộc Sở Nam có thực sự yêu cô ấy không?

Với trình độ của Hình Vận về mặt này, có lẽ cô ấy sẽ coi mỗi câu mỗi chữ của anh làm chuẩn mực, nếu nghe theo, lần sau mà không quan tâm thì làm sao bây giờ?

Trong lúc Hạ Kha còn đang nghĩ cách...

– Thật á? – Cô nhú mày, không hẳn là đồng ý với quan điểm của anh – Y Y và chồng cậu ấy yêu nhau một năm, bố mẹ hai bên mới nói chuyện cưới xin. Tính đến ngày hôm nay, em và Sở Nam mới gặp nhau tổng cộng ba lần, làm gì có chuyện đưa bạn gái ra mắt gia đình ở ngay lần gặp thứ ba đâu chứ?

– Em nói gì cơ?! – Anh hét lên đây kính ngạc nên dùng sức vượt ngoài tầm kiểm soát.

– Này! – Hình Vận đau đớn, hít thật sâu, vô thức rụt chân lại – Anh đang làm gì vậy?

Anh không thèm quan tâm đến nó mà tiếp tục gắng hỏi:

– Hẳn dẫn em về nhà gặp bố mẹ ư?

– Vâng... – Cô dè dặt hỏi lại – Lạ lắm phải không?

– T_T... Ngay cả Hạ Kha cũng cảm thấy quá nhanh, quả nhiên tình yêu này không bình thường.

– Gặp người lớn thôi mà em đi mua đồ lót gợi cảm làm gì? Hâm à? – Hại anh sợ bóng sợ gió, thậm chí còn làm mấy điều hâm dở.

– Hà? – Ai quy định chỉ gặp người lớn mà không thể mua đồ lót vậy? Chẳng lẽ gặp người lớn không cần mặc đồ lót à?

– Cho nên em thất vọng lắm hả? Đấu tranh mua đồ lót, cuối cùng kết quả người ta không có ý đó.

– Hà? – Ai quy định chỉ gặp người lớn mà không thể mua đồ lót vậy? Chẳng lẽ gặp người lớn không cần mặc đồ lót à?

– Cho nên em thất vọng lắm hả? Ngay cả đồ nghề cũng mua xong rồi, cuối cùng kết quả người ta không có ý đó.

– Đồ...đồ nghề... – Là một sâu gạo thế hệ thứ hai, Hình Vận hoàn toàn hiểu ý nghĩa của từ này. Mặt cô đỏ bừng – Còn... còn lâu! Sếp đừng áp tư tưởng xấu xa của mình lên người khác, Sở Nam không phải là loại người đó đâu!

– Sao cơ? Thế hẳn có thể tự sinh sản à? – Thôi đi, tần suất sinh hoạt tình dục của tên đó với Thẩm Thanh cao đến nỗi khiến anh cũng phải tự ti.

– Không phải ý đó... – Cô tiếp tục bảo vệ Sở Nam – Người ta rất lịch sự!

– Quý ông cởi quần áo rồi còn khác với đàn ông cơ đấy!

– ...Nhưng sự thật là anh ấy không hề làm gì mà! Chỉ yêu cầu em gặp người lớn thôi.

– Ờ, thế thì em phải tự kiểm điểm bản thân rồi. Người ta hẹn em, chẳng những không ra tay mà còn mời bố mẹ làm kì đà cản mũi, có lẽ sợ em chạy mất ấy hả... – Hạ Kha liếc mắt nhìn cô – Quần chữ T cũng không tăng nỗi sức quyến rũ cho em, thôi thì từ bỏ đi.

– Vậy mới nói em đi mua áo tắm! Em đâu có mua quần chữ T, chẳng qua tò mò nên xem thử thôi.

– Em bị điên thật rồi, sắp mùa đông đến nơi rồi mà còn mua áo tắm!

– Đều tại sếp chứ sao! → _ →

– Mặc mới gì đến tôi? – Trông anh vô (số) tội.

– Sắp tới công ty định tổ chức đi suối nước nóng mà!

Mùa đông năm ngoái rét đậm rét hại mà Hạ Kha lại nảy ra ý tưởng đưa mọi người đi suối nước nóng, còn đặt ra quy định mùa đông hằng năm tất cả đều phải đi. Một trong số ít ưu điểm của anh là giữ lời hứa, khi mọi người gần như đã quên chuyện này thì anh lại chủ động nhắc lại.

– Hờ? Đúng là mấy người thích đi suối nước nóng đến điên rồi! Có phúc mà không biết hưởng, tìm ở đâu được một cấp trên tốt như tôi chứ!

– Cấp trên tốt sẽ không chế giễu kiểu áo tắm của nhân viên! Năm nay em nhất định phải mặc bộ kiểu đó.

Lời giải thích này khiến tâm trạng của Hạ Kha vui lên:

– Ồ, em để ý đến ý kiến của tôi vậy cơ à?

– Sao không để ý cho được! – Cô nghiêng răng – Chẳng có ai muốn nghe thấy “Cô mặc bộ này cảm giác rất quen thuộc, vừa nhìn đã nghĩ ngay đến mẹ tôi!” như sếp nói cả!

Anh nhếch môi:

– Thật ra kiểu đó cũng khá dễ thương.

... Sếp đang khoe mẹ mình dễ thương à?

– Nhưng mà đàn ông vẫn thích loại hai mảnh hơn. Ngược em cũng được mà, che thì tiếc thật!

– Sếp Hạ, xin đừng quấy rối tình dục! Em có thể kiện sếp đấy! =_ =

– Cái này mà là quấy rối tình dục à?

– Tất nhiên! – Sếp bàn luận ngược của nhân viên phù hợp ư?

– Nó giống trêu gái trên đường à?

-...

– Sao? Cảm giác mình mình trêu hả?

– = _ = ... Chính xác.

– Tôi đã nói rồi mà! Tự nhận thức cũng là một căn bệnh, sao em mãi không đổi nì!

– Hạ Kha! Anh có phải đàn ông không hả? Thích trả thù đến nghiện phải không?

– Tôi sẽ tắm ngay bây giờ, em nghi ngờ giới tính của tôi thì có thể tắm cùng luôn.

– Anh còn nói nữa chúng ta cắt đứt luôn! – Nói rồi mới nhận ra mình thừa, trong khi đó bên kia liên tục khoe khoang khiến người ta lấy làm lạ, nghĩ quá đáng.

– Cắt đứt? Nó là cái gì?

– ...Sếp có thể đưa số điện thoại của bạn gái cũ không?

– Làm gì? Em muốn học à?

– Vâng. – Học rồi có thể giết anh ta mà không cần nói một lời.

– Học vật lộn tự do hay học cách làm bạn gái tôi?

- ...

– Ha ha ha ha ha ha... – Anh đã chơi đủ – Không trêu em nữa, chờ chút nhé, tôi tắm xong sẽ tìm cho em bộ đồ dễ mặc.

– T_T... Cô có cảm giác mình giống như món đồ chơi của ông chủ đen tối này, tuy hình dung này không hợp lắm nhưng rất hợp với tên này!

Hết chương 14

THẾ GIỚI NỢ TÔI MỘT MỐI TÌNH ĐẦU

An Tư Nguyên

dtv-ebook.com

Chương 15

Chuyển ngữ: Iris

Biên tập: Iris

May thay, anh sắp bụng dạ đen tối chơi đủ rồi.

Lúc Hình Vận tắm xong đi ra, anh đang thay đổi ga trải giường trong phòng ngủ chính, ý là cho cô ngủ trên giường và nói rằng sợ cô ngủ trên sô-pha sẽ chật.

=_= ...Nhưng căn bản đó không phải vấn đề chỗ ngủ mà là tư thế ngủ? Cô vẫn rất tự tin với tư thế ngủ của mình.

Song cuối cùng cô không cưỡng lại nổi Hạ Kha bèn nhượng bộ.

Dù sao người ta đã thay ga giường rồi, mình cứ khăng khăng đòi ngủ sô-pha thì cũng không hay, lại còn mang tiếng phụ ý tốt của người ta.

Và lại, sô-pha nhà anh ấy cũng to, anh ấy ngủ trên đó cũng không hẳn là chật. Vì vậy cô yên tâm trèo lên giường ngủ.

Thực tế, Hình Vận nhận ra hơi giường quen, bố cục nhà giống kiểu khách sạn, phòng khách bán mở chỉ có kệ TV ở chính giữa phòng ngủ làm vách ngăn, không cách âm nổi cũng không cần nhắc đến bị ngăn cản tầm nhìn. Cô còn đang lo lắng buổi tối không ngủ được, trần trọc hay đi vệ sinh đêm sẽ đánh thức Hạ Kha.

Kết quả...

Có lẽ là do quá mệt mỏi, cũng có lẽ là do cốc sữa nóng ấy, mọi người đều nói uống sữa nóng buổi tối có thể giúp ngủ ngon hơn ư?

Nói chung, cô cảm thấy rất buồn ngủ, gần như chạm vào gối là thiếp đi ngay.

Mãi đến khi Hạ Kha đánh thức cô mới nhận ra trời đã sáng, ánh nắng ngoài cửa sổ hơi chói, với nắng đầu đông này có lẽ đã hơn 10 giờ sáng...

À, phải rồi, cô bị Hạ Kha kéo xuống giường đến cho tỉnh dậy.

– Gì vậy... – Hình Vận mơ mơ màng màng, mở đôi mắt lim dim buồn ngủ nheo mắt nhìn anh.

– Không có thời gian để giải thích đâu! – Anh mở cánh cửa tủ quần áo cố gắng đẩy cô vào – Cứ trốn trước đã.

Cô còn chưa hiểu gì đã bị anh đẩy vào trong tủ quần áo, ngay giây sau anh cũng chui vào.

Sao hai người phải trốn cùng nhau? Có chuyện gì?

– Động...động đất sao? – Đây là khả năng duy nhất mà Hình Vận có thể nghĩ đến. Nghe nói khi nghe rằng trận động đất có thể ẩn trong tủ quần áo.

– Đừng nói nữa! – Cánh tay anh đập vào vai Hình Vận kéo cô vào lòng sẵn tiện bịt miệng cô.

– ☹.☹... – Chẳng lẽ trốn bọn cho vay nặng lãi?!

Trước đây từng nghe nói công ty họ vận hành game nào đó thua lỗ một khoản lớn, tài chính công ty lao đao làm sếp phải tìm người đầu tư. Cứ tưởng anh ta sẽ tìm Giai Ốc rồi sẽ đồng ý giao quyền điều hành, song bây giờ nhìn lại... có vẻ như không phải loại đó thì cũng là đi vay nặng lãi!

Cái đó không nên động vào! Trước đây anh cô cũng từng lén đi vay nặng lãi khiến cả nhà bị vạ lây, cuối cùng cậu vợ đành phải bán nhà trả nợ cho con trai, chứ nếu không anh ấy chẳng thể gánh nổi với cái mạng của mình!

Mà hình như nhà này của Hạ Kha cũng là thuê, không biết tình hình nhà anh ta như thế nào, toàn bộ tiền có thể trả đã đầu tư vào công ty hết rồi thì bán nhà gán nợ cũng không được, bây giờ mới bị người ta mò đến tận cửa...

Không khéo một giây sau cửa tủ quần áo sẽ bị mở ra, một đám đàn ông hung hãn lao vào đâm đâm chém chém, liên lụy tới cả cô.

Nghĩ đến đây, cô vô thức liếm môi cố gắng giảm căng thẳng và kìm nén sự run rẩy.

Cái lưỡi mềm mại đột nhiên lướt qua lòng bàn tay Hạ Kha, cảm giác ngứa ngáy đột ngột ấy làm anh đứng hình, vội vội vàng vàng bỏ tay ra khỏi miệng cô khẽ hét:

– Gì thế hả?

Sau khi được hít thở không khí trong lòng, cô mới cuống quýt trả lời:

– Sếp thiếu tiền sao không nói? Sếp có thể mượn em mà, trong mấy năm qua em tiết kiệm được khá nhiều tiền, có thể cho sếp vay mà không tính lãi, sao lại đi vay nặng lãi?

– ...Ai nói với em tôi đi vay nặng lãi? – Rốt cuộc từ nãy đến giờ trong đầu cô nàng này nghĩ toàn thứ quái quỷ gì vậy?

– Được rồi, đừng sĩ diện hão nữa, tưởng chúng ta đang trốn bọn cho vay nặng lãi?

– Điên thật mà!

– ...

– Hay là sếp lại giấu em nhận cuộc sống riêng?

– Cuộc sống riêng không liên quan đến hoạt động kinh doanh của công ty.

– Em... – Loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân lại gần, Hạ Kha đột ngột dừng lại, nói nhỏ – Lát nữa tôi tính số với em! Cấm nói đấy!

Hình Vận vẫn cứ đinh ninh anh đang trốn bọn cho vay nặng lãi, vì tính mạng bản thân cô quyết định nghe lời.

Sự yên tĩnh đột ngột làm Hạ Kha cảm thấy hơi khó chịu, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Dù chỉ một tiếng động nhỏ cũng bị phóng đại ra rất lớn, ví dụ như tiếng thờ gần như gang tấc của cô ấy...

Nhịp điệu dồn dập càng khiến đầu óc anh thêm hỗn loạn.

Cổ họng anh như thắt lại, thậm chí bắt đầu nhớ lại cảm giác ngứa ngáy khi cô sờ lòng bàn tay.

Hiện tại Hạ Kha biết mình rất tình tảo – Anh chẳng khác nào cầm thú!

Ấy thế mà có ý nghĩ ra tay với Hình Vận! Đây là Hình Vận! Một khi ra tay mối quan hệ giữa hai người sẽ bối rối vô cùng, đừng nói là bạn bè thậm chí đồng nghiệp cũng không có cơ hội!

Ngay lúc lý trí và ham muốn của anh đang đánh nhau...

– Sếp ơi... – Cô bất ngờ ngẩng đầu cất tiếng gọi khẽ.

– Hà? – Có thể nói cẩn thận không! Gọi anh bằng giọng điệu như tiếng thờ hồn hển là có ý gì hả!

– Em không chịu được...

Hóa ra không chỉ mình anh đang miên man suy nghĩ? Không phải chỉ mình anh bị bản năng sinh học chi phối đến mức sắp cạn kiệt sức chịu đựng? Mặc dù suy nghĩ như thế khiến trái tim thanh thản hơn nhưng cũng đồng nghĩa anh đang phải đối mặt bài kiểm tra ngặt nghèo hơn, cần phải tạo thêm quyết tâm mới có thể ngăn chặn tình huống vượt ngoài tầm kiểm soát.

– Cố chịu đi! – Anh nghĩ rằng, không chỉ là nói với Hình Vận mà còn tự nói với chính mình – Đó chỉ là ảo giác thôi, khoa học đã chứng minh con người trong không gian chật hẹp và môi trường căng thẳng dễ tiết ra một loại hoóc-môn cảm xúc tương tự như tình yêu, chỉ là tương tự thôi, nhưng không phải đâu! Nói chung, phải cố chịu đựng, kích động là ma quỷ! Sai một li đi một dặm đấy!

– Nhưng... nhưng mà... chân em đau quá...

Đau đến toát mồ hôi lạnh!!!

– Hà?

– Lúc vào đây bị sếp đè lên, giờ đau quá... Em sắp không chịu nổi nữa...

Khóc ngàn dòng sông.

Còn chưa dứt lời, cô không chịu nổi nữa bèn quờ quạng mò mắt trong bóng tối cố gắng hất cái chân Hạ Kha đang đè lên mình ra.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8.1](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)